

Δεν υπήρξε ένοπλη επαναστατική ενέργεια ίσως τα τελευταία είκοσι χρόνια που να μην λησσορήθηκε τόσο πολύ από εκείνους από την αριστερά, αλλά κυρίως από κάποιους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές αυτή τη φορά, που μιλούσαν για "προβοκάτσιες", "σκοτεινά κέντρα" κλπ, αποκαλύπτοντας τον πραγματικό τους ρόλο που δεν είναι άλλος από το να σπέρνουν την ηττοπάθεια, την θυματοποίηση και να δίνουν χέρι βοήθειας στην προσπάθεια του κράτους να απομονώσει και να καταστείλει επαναστάτες που έχουν επιλέξει τον ένοπλο αγώνα. Με αυτή την έννοια μας έκανε μεγάλη τιμή όλος αυτός ο συρφετός των "αγωνιστών" που ξεκινά από την επίσημη αριστερά, ΚΚΕ και Σύριζα, Ανταρσύα, αλλά κυρίως, αυτή την φορά πλειοδότησαν -και αυτό έχει μεγάλη σημασία- σε ένα εμετικό οχετό κάποιοι αναρχικοί και αντιεξουσιαστές. Αρκετό λοιπόν διάστημα μετά την ενέργεια αφοτου καταλάγιασε όλη αυτή η λάσπη, επιλέγουμε να απαντήσουμε.

Η πρώτη μας επίθεση, η εκτέλεση των δυο χρυσαυγιτών και ο τραυματισμός ενός τρίτου -μια ενέργεια που μιλά από μόνη της-, προκάλεσε πολλές και διαφορετικές αντιδράσεις πολιτικά και κοινωνικά. Είμαστε βέβαιοι -και τέτοια μηνύματα έχουμε λάβει από πολλές μεριές - πως πολλοί ήταν αυτοί που υποδέχτηκαν ως θετική και επιβεβλημένη την επίθεση αυτή λόγω των αμέτρητων θηριωδιών των χρυσαυγιτών τα τελευταία χρόνια. Είμαστε βέβαιοι, πως ακόμα περισσότεροι την υποδέχτηκαν ως την "φυσική" αντίδραση στο δολοφονικό έργο των νεοναζί, ως αυτονόητο επιστέγασμα της δράσης τους που κλιμακωνόταν για χρόνια και έφτασε στην πολιτική δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα. Και παρά τους ισχυρισμούς κάποιων ότι "το αντιφασιστικό αισθητήριο δεν χάρηκε με αυτή την επίθεση" (Σινιάλο) -προφανώς εννοούν το δικός τους αισθητήριο το οποίο και ορίζουν αυθαίρετως ως το γενικότερο αντιφασιστικό-, πολλοί ήταν αυτοί που χάρηκαν και επικρότησαν αυτή την επίθεση και ας θλίβει αυτούς που αρέσκονται να αφορίζουν και ελεεινολογούν.

Το δηλώνουμε εξ 'αρχής πως το αντιφασιστικό αισθητήριο δεν είναι αυτό μιας χούφτας αναρχικών και αριστερών που τρομοκρατήθηκαν με την επίθεση φοβούμενοι τα αντίποινα και θεώρησαν σάφρον να ανταγωνιστούν την κυβέρνηση και τα κοινοβουλευτικά κόμματα σε καταδίκες και υβρεολόγια. Το αντιφασιστικό αισθητήριο πολλών ανθρώπων που δεν εγκλωβίζονται σε φοβικά σύνδρομα και σε πολιτικές σκοπιμότητες, χάρηκε και παραχάρηκε με την εκτέλεση των φασιστών. Ή τουλάχιστο την υποδέχτηκε ως μια δίκαιη απάντηση στα εγκλήματά τους.

Αυτή είναι η αμείλικτη πραγματικότητα κόντρα στο κλίμα που φάνηκε πως ήθελαν να διαμορφώσουν κάποιοι, που με κυρίαρχο συναίσθημα -το οποίο και καθόρισε το πολιτικό τους κριτήριο- τον φόβο των αντιποίνων από τους νεοναζί, προέβησαν σε ανήθικες λασπολογίες, προβοκατορολογίες και ύβρεις για αυτή την επίθεση.

Ενώ λοιπόν, ήταν απολύτως αναμενόμενο το μένος της κυβέρνησης, των πολιτικών κομμάτων και των ΜΜΕ, όλων αυτών δηλαδή, που συντάσσονται στο λεγόμενο "συνταγματικό τόξο", δεν θα λέγαμε πως ήταν εξίσου αναμενόμενη η προσπάθεια ορισμένων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και κυρίως μέρος των αντιεξουσιαστών και των αναρχικών, να ευθυγραμμιστούν με το συνταγματικό αυτό τόξο ως η...ουρά του. Σε πολλές περιπτώσεις η ευθυγράμμιση έως και η ταύτιση ακόμα, θέσεων και απόψεων σχετικά με την ενέργεια, τα πολιτικά της αποτελέσματα, τις στοχεύσεις, αλλά και την προσέγγιση και "ανάλυση" της προκήρυξης που δημοσιοποιήσαμε, είναι ιστορικά πρωτοφανής και συνιστά μια αποκάλυψη για την πολιτική κατάσταση αλλά και κατεύθυνση ενός τμήματος της πολιτικής αυτής τάσης, που θέλει πλέον μόνο κατ' όνομα όπως δείχνουν τα πράγματα να ονομάζεται αντικαθεστωτική ή αντισυστημική, αναρχική ή αντιεξουσιαστική.

Αυτό το λέμε όχι γιατί θεωρούμε όποιον διαφωνεί με τις επιλογές μας ως αντεπαναστάτη, αλλά γιατί οι συγκεκριμένες κριτικές (αν μπορεί κάποιος να τις χαρακτηρίσει έτσι) στην ενέργεια, ακόμα και στην προκήρυξη, εμπειρείχαν την απόλυτη πολιτική εναντίωση στην βίαιη σύγκρουση όχι μόνο

με τους φασίστες, αλλά -και το βασικότερο- με το καθεστώς συνολικότερα, μια απόλυτη εναντίωση στην "όξυνση της πολιτικής κατάστασης" η οποία και "θα στραφεί εναντίον τους", στην υπονόμηση της πολιτικής και κοινωνικής ομαλότητας.

Είναι ομολογουμένως μια δύσκολη δουλειά να μπαίνει κανείς σε αυτό τον οχετό με τις λασπολογίες, τις ύβρεις, τις εμετικές δηλώσεις νομιμοφροσύνης για να ξεχωρίσει κάποια τουλάχιστον πολιτικά στοιχεία που να μπορούν να αξιοποιηθούν σε μια πολιτική απάντηση. Η σημασία αυτής της απόφασης για εμάς δεν περιορίζεται στην αναγκαία απάντηση σε όλους αυτούς και την υπεράσπιση της επιλογής μας, αλλά θεωρούμε αναγκαία με αφορμή αυτές τις ανακοινώσεις, την πολιτική τοποθέτηση σε ζητήματα που άπτονται γενικότερα τον ταξικό και απελευθερωτικό αγώνα, μιας και το χάσμα που διανοίγουν οι σημερινές συνθήκες στο αντίπερα στρατόπεδο, ανάμεσα σε αυτούς που φιλοδοξούν να πολεμήσουν και σε αυτούς που θέλουν να "πολεμήσουν" το καθεστώς, θα φαίνεται όλο και μεγαλύτερο. Αν υπάρχει σήμερα αυτό το χάσμα -γεγονός ιδιαίτερα λυπηρό για εμάς-, δεν είμαστε εμείς οι υπεύθυνοι επειδή κάναμε αυτή την επιλογή δράσης, αφού σε τίποτα δεν ήταν ανταγωνιστική προς τις υπόλοιπες μορφές αγώνα.

Αν υπάρχει αυτό το χάσμα είναι γιατί κάποιοι θεωρούν καθολικά την ένοπλη δράση ανταγωνιστική προς τις δικές τους πολιτικές επιλογές. Αυτό το φαινόμενο μάλλον θα οξύνεται όσο θα υπάρχουν αγωνιστές που θα προσπαθούν να αναβαθμίζουν τη δράση τους επιχειρώντας να αντεπεξέλθουν στις απαιτήσεις των δύσκολων πολιτικών καιρών που ζούμε. Και στη λασπολογία έπεται συνέχεια...

“ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ”, “ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ” ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ

Οι πρώτες εμετικές αντιδράσεις αμέσως μετά την επίθεση επικεντρώνονταν στην προβοκατορολογία. Η έκταση αυτής της απόπειρας λασπολόγησης και σπύλωσης ένοπλης ενέργειας είχε έκταση που ανάλογή της δεν έχει σημειωθεί στην ιστορία του αντάρτικου πόλης στην Ελλάδα, εκτός της περιόδου που ξεκίνησε τη δράση της η 17 Ν, η οποία δεχόταν επιθέσεις λάσπης από τμήμα της αριστεράς.

Οι αναρχικοί εκείνης της περιόδου, επειδή δεν τους άγγιζε άμεσα η 17Ν λόγω αριστερών καταβολών και στόχων, δεν εκφράζονταν -δημοσίως τουλάχιστον- με τέτοιο τρόπο. Αμέσως μετά την επίθεση στους χρυσαυγίτες, λες και ήταν έτοιμες και γραμμένες προκαταβολικά, οι δηλώσεις περί προβοκάτσιας περίσσεψαν. Οι περισσότεροι πανικόβλητοι, ενέπλεκαν τα "σενάρια" για το "ποιος έκανε την επίθεση" και μιλούσαν για "ξεκαθάρισμα λογαριασμών", "για πράκτορες", "προβοκάτορες" γενικώς, ακόμα και για τους ίδιους "τους χρυσαυγίτες" (!!!). Ο πανικός δεν είναι ποτέ καλός σύμβουλος για την πολιτική και η τρικυμία στο κρανίο που σημειώθηκε, ήταν αναμενόμενο να φέρει την γελοιοποίηση των συκοφαντών, κυρίως μετά την ανάληψη ευθύνης.

Μπέρδεψαν τους "φетиχιστές της βίας" με τους "πράκτορες", τους "επαγγελματίες δολοφόνους" με τους "χρήσιμους ηλίθιους", τους "πράκτορες" και τους "προβοκάτορες" που "πολιτικά μπορεί να είναι και αναρχικοί" με τους "μπράβους και τα ξεκαθαρίσματα λογαριασμών" σε μια απίστευτη σαλάτα που συμπεριλάμβανε και τους φασίστες, οι οποίοι στην... απελπισία τους αποφάσισαν να βγάλουν μόνοι τους τα μάτια τους για να παίξουν αποτελεσματικά τον ρόλο του θύματος και να γίνουν συμπαθείς στην κοινή γνώμη!

Πανικός και σύγχυση πρωτόγνωρη που έφερε αυτό τον απίστευτο οχετό. Και καλά, για τους εθνικιστές-οπαδούς των θεωριών συνωμοσίας και κάποιους "τυροβολημένους" αριστερούς που βλέπουν τη "λύση" σε πανεθνικά μέτωπα όπου συμπεριλαμβάνονται και "αγνοί εθνικιστές" όπως οι ψηφοφόροι της ΧΑ, οι "πράκτορες" ήταν "ξένες δυνάμεις", ή "δυνάμεις που πρέσβευαν τη συνέχιση της παγκοσμιοποίησης", "που ήθελαν την αποσταθεροποίηση ή ήθελαν να πλήξουν τους ντόπιους εθνικιστές". Για τους αναρχικούς και τους ακροαριστερούς ποιας προέλευσης ήταν;

Επίσης, αν κάποιοι πίστευαν ότι πρόκειται για "ξεκαθάρισμα λογαριασμών", γιατί δεν περίμεναν να δουν αν υπάρξει ανάληψη ευθύνης και βιάστηκαν να μιλήσουν; Και τι είναι αυτό που τους κάνει να βγάζουν αφορισμούς και ύβρεις σε ένα συμβάν που ενέχει αυτή την πιθανότητα; Όσον αφορά τους "χρήσιμους ηλίθιους" θα δούμε στη συνέχεια ποιοι είναι αυτοί.

Αποτέλεσμα όλου αυτού του χυλού εμετικών σεναρίων και καταγγελιών ήταν να εκτεθούν πρώτα και κύρια οι ίδιοι. Μετά την ανάληψη ευθύνης, αφού ο πανικός και η παρόρμηση έδωσαν τη θέση τους στην ψυχραιμία και αφού έχουν και οι ίδιοι αντιληφθεί ότι η αποδοχή της ενέργειας -προς μεγάλη τους λύπη- ήταν κατά πολύ μεγαλύτερη της αναμενόμενης γι' αυτούς, σε αυτό το χυλό τσαλαβουτούν τώρα οι ίδιοι.

Και δεν είναι να απορεί κανείς γιατί δεν περίμεναν την ανάληψη ευθύνης για να μιλήσουν και προτίμησαν να επιδοθούν σε αμέτρητες υβριστικές βλακειές, αφού ήταν επιτακτικότερο πολιτικό τους καθήκον να αφορίσουν ευθύς εξ' αρχής και μετά βδελυγμίας την επίθεση, αποποιούμενοι κάθε πιθανότητα να χρεωθούν κάποιου είδους πολιτικής συγγένειας με τη δράση αυτή, δηλώνοντας με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο "την αποστροφή τους" όπως έγραψαν κάποιοι, χαρακτηρίζοντας την ενέργεια ως έκφραση του "άλλου άκρου" εννοώντας στον αντίποδα της Χρυσής Αυγής, το οποίο "άκρο" φτάνουν στο σημείο να χαρακτηρίζουν "εξίσου αποκρουστικό, απεχθές και αντικοινωνικό".

Ποια διαφορά έχει αυτή η φράση με τις κυβερνητικές δηλώσεις ή τις δηλώσεις άλλων κομμάτων; Αν είναι αποκρουστική και απεχθής γι' αυτούς η εκτέλεση δυο φασιστών ενεργών μελών μιας οργάνωσης που επιδίδεται σε μύρια εγκλήματα και δολοφονεί, τότε ο ταξικός πόλεμος δεν είναι για το ...στομάχι τους. Όσο για τον χαρακτηρισμό "αντικοινωνικό", αυτό το αντιστρέφουμε λέγοντας πως όχι μόνο ήταν βαθιά κοινωνικής και ταξικής αλληλεγγύης πράξη η ενέργεια αυτή, αλλά αντικοινωνική είναι αυτή η πολιτική συμπεριφορά που την καταγγέλλει.

"Η ΑΥΤΑΞΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ"

Ένα σημαντικότατο πολιτικό ζήτημα ανακύπτει από μια όχι μόνο πολιτική, αλλά και ηθική κατά τα γραφόμενα προσέγγιση του ζητήματος. Από κάποιους από την αριστερά, αλλά και από κάποιους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές τίθεται μείζον θέμα η πράξη της εκτέλεσης αυτής καθαυτής. Είναι οι πρώτοι που απαλλάσσουν από τις ευθύνες τους τους χρυσαυγίτες, είναι αυτοί τελικά που εκ προοιμίου αποδέχονται την απενοχοποίηση και την κάθαρση των θυμάτων και κατ' επέκταση και της Χρυσής Αυγής αμέσως μετά την επίθεση. Καταδικάζουν τις εκτελέσεις αφού "αποπολιτικοποιούν τη σύγκρουση, γιατί όταν αφαιρείται, και μάλιστα με τέτοιο τρόπο, η ζωή υποκειμένων με τα οποία ο καθένας μπορεί να ταυτιστεί ("καλά παιδιά, ήσυχα, εργατικά πονόψυχα"), το πολιτικό υποχωρεί de facto μπροστά στην αυταξία της ανθρώπινης ζωής..." όπως δηλώνεται σε μια ανακοίνωση (λαμπε ρατ).

Γι' αυτούς που γράφουν αυτές τις φράσεις και για όσους τις δέχονται, είναι ταμπού οι εκτελέσεις του εχθρού με βάση μια χριστιανική, αστική ή όποια άλλη ηθική που υποκριτικά βάζει πάνω απ' όλα την ανθρώπινη ζωή σε έναν κόσμο που η ίδια η κυρίαρχη ηθική επιτρέπει τις μαζικές εξοντώσεις των ταξικά κατώτερων. Δηλώνουν ότι "το πολιτικό υποχωρεί μπροστά στην αυταξία της ανθρώπινης ζωής" υιοθετώντας στην ουσία μια κυρίαρχη θέση που προβάλλεται και επιβάλλεται από τους εξουσιαστές για να διαμορφώσουν ένα κλίμα εχθρότητας απέναντι σε αυτούς που αμφισβητούν το μονοπώλιο της δικής τους βίας, για να αφαιρέσουν τον πολιτικό χαρακτήρα τέτοιων επιθέσεων, για να υπενθυμίσουν ότι μόνο αυτοί έχουν το δικαίωμα πάνω στις ανθρώπινες ζωές όλων μας. Οποιοσδήποτε άλλος παραβιάζει αυτό το μονοπώλιο μπορεί να είναι "στυγερός δολοφόνος", "τρομοκράτης", "εγκληματίας", "παρανοϊκός", και μπροστά στην "αποτρόπαιη" πράξη του "το πολιτικό υποχωρεί". Γιατί μόνο αυτοί μπορούν να δολοφονούν με πολιτικούς όρους.

Αν αυτοί που γράφουν ή που συμφωνούν με τέτοιες αντεπαναστατικές διακηρύξεις, δηλώνουν ότι διεξάγουν ανατρεπτικό αγώνα, τι είδους επανάσταση είναι αυτή που είναι διατεθειμένοι να κάνουν; Θεωρώντας ως υπέρτατη αρχή ότι "το πολιτικό υποχωρεί μπροστά στην αυταξία της ανθρώπινης ζωής", πώς μπορεί μια επανάσταση που αναπόφευκτα θα ασκήσει βία και θα έχει νεκρούς -οι επαναστάτες αυτό που έχουν να φροντίσουν είναι να είναι οργανωμένοι σε τέτοιο βαθμό που να έχουν τις λιγότερες δυνατές απώλειες, ενώ ο εχθρός τις μέγιστες-, να είναι μια πολιτική πράξη για αυτούς που έχουν αυτά τα μυαλά;

Οι κοινωνικές επαναστάσεις συνίσταται στην επιβολή με τα όπλα -δεν εννοείται κοινωνική επανάσταση χωρίς προσφυγή στα όπλα- ενός πλειοψηφικού μέρους του λαού πάνω σε ένα άλλο μέρος που είναι οι πλούσιοι, οι καπιταλιστές και οι λακέδες τους, αστυνομικοί και φασίστες. Αυτό έχει αποδειχθεί στην ιστορία όλων των κοινωνικών επαναστάσεων και φυσικά, και στην αναρχική επανάσταση στην Ισπανία το 1936. Προφανώς όμως και δεν τους αφορά καμία επανάσταση, για τους ίδιους λόγους που δεν θέλουν να εμπλακούν σε καμία "κλιμάκωση της αντιπαράθεσης" με το κράτος και τους εχθρούς της επανάστασης. Που προτιμούν να υπομένουν τη θέση του θύματος, ακόμα και να τους σφάζουν ζωντανούς οι φασίστες, προκειμένου να μη βγουν από τον ρόλο του διαμαρτυρούμενου. Που επιμένουν ακόμα και σε περιόδους που τόσο το κράτος όσο και οι φασίστες έχουν ήδη ανεβάσει τον πήχη της ταξικής και κοινωνικής σύγκρουσης, να ακολουθούν μορφές δράσης στα πλαίσια της νομιμότητας για να... μην προκαλέσουν τον αντίπαλο. Για να μην εξαγριώσουν ακόμα περισσότερο τους φασίστες(!), οι οποίοι δολοφονούν εδώ και καιρό ανενόχλητοι. Για να μην εξαγριώσουν ακόμα περισσότερο το κρατικό κτήνος (!) που δολοφονεί μαζικά στο όνομα της επιβίωσης του καπιταλισμού, που βασανίζει, συλλαμβάνει, φυλακίζει οποιονδήποτε προχωρά σε πράξη αντίστασης, που δολοφονεί μετανάστες.

Εδώ -και πιστεύουμε πως αυτό ισχύει για την πλειονότητα των καταγγελιών που γράφτηκαν μετά την επίθεση- δεν πρόκειται για μια τακτικού τύπου διαφωνία με την επίθεση, αλλά για μια κάθετη διαφοροποίηση σε κάθε είδους ένοπλη επίθεση που έχει ως αποτέλεσμα τον θάνατο ενός από τους εχθρούς της επανάστασης, αφού πρόκειται για την σε κάθε περίπτωση "αυταξία της ανθρώπινης ζωής".

Μόνο που υιοθετώντας τέτοιους όρους στην πολιτική του κάποιος, όχι μόνο στην επανάσταση δεν πάει, αλλά γίνεται ο ιδανικότερος στυλοβάτης ενός συστήματος που την ανθρώπινη ζωή και την αυταξία της την έχει εντελώς χεσμένη.

Την αυταξία της ανθρώπινης ζωής "σέβονται" όλοι όσοι συμμετέχουν, στηρίζουν, εκφράζουν, υπερασπίζονται το καθεστώς αυτό. Γι' αυτό και πεθαίνουν δίπλα μας άνθρωποι από την πείνα, το κρύο, την απελπισία.... Την αυταξία της ανθρώπινης ζωής την "σέβονται" οι πολιτικοί της κυβέρνησης και των καθεστωτικών κομμάτων που στηρίζουν ένα σύστημα σε μια από τις πιο εγκληματικές-δολοφονικές εκδοχές του, όπως είναι στην εποχή μας και υποκριτικά καταδικάζουν την επίθεση ως "αποτρόπαιη δολοφονία". Την αυταξία της ανθρώπινης ζωής την "σεβάστηκαν" πολλάκις οι χρυσαυγίτες. Γι' αυτό δολοφόνησαν, βασάνισαν, άφησαν ανάπηρους τόσους ανθρώπους. Γι' αυτό και οι περισσότεροι -ακόμα και από το οικογενειακό περιβάλλον των δυο χρυσαυγιτών- την αντιμετώπισαν ως μια αναμενόμενη έως και φυσική εξέλιξη, λόγω της ίδιας της δράσης της Χρυσής Αυγής και της δολοφονίας του Φύσσα, ως την λογική και αναμενόμενη αντίδραση στη δράση των νεοναζί.

Την αυταξία της ανθρώπινης ζωής αυτών που δολοφονούν και μάλιστα με πολιτική άποψη, αυτών που σκοτώνουν στο όνομα του καπιταλισμού σε κάθε εκδοχή του, στο όνομα του κράτους, στο όνομα της πατρίδας και του έθνους, στο όνομα του συστήματος και των ισχυρών που διαφεντεύουν τον πλανήτη, που εξουσιάζουν αυτό τον τόπο, την αυταξία της ζωής όλων αυτών των καθαρμάτων δεν την σεβάστηκαν ποτέ οι επαναστάτες διαχρονικά. Γιατί μόνο σαν προσκυνημένος, σαν ηττημένος μπορεί να σέβεται κάποιος τη ζωή αυτού που θέλει την καταστροφή, ακόμα και τον

θάνατό του.

Με τέτοια μυαλά μπορεί κάποιος να συμμετέχει στις υποκριτικές αγαθοεργίες των αφεντικών για τους άπορους ή της εκκλησίας, ή οπουδήποτε αλλού απαιτείται η αποδοχή των αξιών του αστικού κόσμου που ο ίδιος από την απαρχή του έχει πετάξει στα σκουπίδια και σήμερα αποκαλύπτει το μισάνθρωπο χαρακτήρα του κάθε στιγμή, παντού.

Όμως, είναι αδύνατο να κάνει αντικαθεστωτικό αγώνα και επανάσταση.

Ή μήπως πιστεύουν πως υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που "σοκαρίστηκαν", ("σοκ στο πανελλήνιο" έλεγαν τα ΜΜΕ πως προκάλεσε η επίθεση), που λυπήθηκαν για τη ζωή των χρυσαυγιτών, που έστω και στιγμιαία προβληματίστηκαν πάνω στην... "αυταξία της ζωής" των δυο συμμετεχόντων στα τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής -φρόντισαν οι ίδιοι οι δικοί τους να επιβεβαιώσουν την δραστήρια συμμετοχή τους-, οι οποίοι εν τέλει, έπεσαν ενώ βρίσκονταν σε διατεταγμένη υπηρεσία ως περιφρούρηση των γραφείων της;

Όσον αφορά τους μετανάστες, τη χαμηλότερη βαθμίδα του προλεταριακού στρώματος, που έχουν υποστεί και υφίστανται τα πάνδεινα με την ενίσχυση των φασιστικών αποβρασμάτων, να είναι σίγουροι ότι προβληματίστηκαν σοβαρά πάνω στο "φιλοσοφικό ζήτημα" περί της "αυταξίας της ανθρώπινης ζωής" και λυπήθηκαν βαθύτατα για την απώλεια των δυο χρυσαυγιτών.

Οι μόνοι που ασχολούνται με τέτοιου είδους ψευτοηθικά διλήμματα για άτομα που συμμετέχουν ενεργά σε δολοφονικούς πολιτικούς σχηματισμούς όπως η Χρυσή Αυγή, είναι όσοι αγωνιούν για την πολιτική και κοινωνική σταθερότητα και μετρούν τον βαθμό διασάλευσής της που μπορεί να επιφέρει μια τέτοιου είδους ενέργεια, γιατί προφανώς δεν τους συμφέρει. Σε όλους αυτούς λοιπόν, που καταδίκασαν την ενέργειά μας, τους συνιστούμε αν θέλουν να είναι πιο πειστικοί απέναντι στο κράτος και στους φασίστες για τις δηλώσεις νιμομοφροσύνης και καταδίκης που έκαναν, να πάνε στο σημείο της εκτέλεσης των δύο νεοναζί, στην γωνία των οδών Ηρακλείου και Μεγάλου Κωνσταντίνου, να αφήσουν λίγα λουλούδια, να βιντεοσκοπήσουν τη σκηνή και να την δημοσιεύσουν, όπως είχε κάνει στο παρελθόν ένας άλλος καταραμένος αντιεξουσιαστής για την περίπτωση της εκτέλεσης του ειδικού φρουρού Αμανατίδη στην Κηφισιά και που είχε εναποθέσει λουλούδια στον τόπο της εκτέλεσης.

Και εδώ ερχόμαστε στην ουσία της αντίθεσης με την ενέργεια εναντίον των χρυσαυγιτών, που δεν μπορεί παρά να αφορά στο "τι είδους αγώνα θέλει ο καθένας να διεξάγει".

Η "ΕΝΔΟΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΔΙΑΜΑΧΗ" ΚΑΙ ΟΙ ΑΜΕΣΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ

Καθώς έχει περάσει ένα χρονικό διάστημα από την επίθεση και το πολιτικό τοπίο έχει ξεκαθαρίσει, ας δούμε την επιχειρηματολογία αυτών που εναντιώθηκαν με την επίθεση, αν επιβεβαιώθηκε κάτι από όσα επικαλέστηκαν ότι η ενέργεια θα προκαλέσει. Πρώτος ισχυρισμός τους ήταν ο φόβος των φασιστικών αντιποίνων. Ναι, είναι πρωτοφανές να βγάζουν τόσο πολλοί ανακοινώσεις τέτοιας ποιότητας, να λασπολογούν και να βρίζουν υπό το κράτος του πανικού, τον οποίο πανικό -όσο μεγάλος και αν είναι- προκειμένου να μην γελοιοποιηθούν οι ίδιοι πρώτα απ' όλα, θα έπρεπε να χαλιναγωγήσουν.

Όμως, οι φασίστες δεν κουνήθηκαν. Αντιθέτως, ο φόβος κυριάρχησε πάνω από την οργάνωση και τα μέλη τους, γεγονός που διαπιστώθηκε από πολλούς και αποτυπώθηκε τόσο στις συγκεντρώσεις που έκανε όσο και στις εκτεταμένες προσπάθειες των οικογενειών των χρυσαυγιτών να τους κρατήσουν μακριά από την Χρυσή Αυγή.

Τα γραφεία τους παραμένουν ερμητικά κλειστά και όποτε ανοίγουν μαινοβγαίνουν σαν τους κλέφτες, τα μνημόσυνα των "πεσόντων" τους συγκεντρώσαν λίγες δεκάδες, οι συγκεντρώσεις τους ήταν πολύ χαμηλότερες των προσδοκιών τους.

Το "ξέπλυμα του εγκληματικού προσώπου της Χρυσής Αυγής " που υποτίθεται ότι θα κατάφερνε η επίθεση στο Ηράκλειο, "η μεταστροφή του πολιτικού, κοινωνικού αλλά και δικονομικού κλίματος" που θα είχε ως αποτέλεσμα ["το πολιτικό, κοινωνικό και ... δικονομικό κλίμα άλλαξε άρδην υπέρ των φασιστών" έγραφε μια ανακοίνωση (Σινιάλο)] δεν υπήρξε τελικά, πουθενά αλλού εκτός από τα τρομοκρατημένα και χωρίς πολιτική διαύγεια μυαλά των εκφραστών αυτών των εκτιμήσεων.

Έχει όμως μια σημασία να δούμε υπό ποιες πολιτικές προϋποθέσεις προωθούνται αυτές οι θέσεις. Η Χρυσή Αυγή είναι και θα παραμένει μια οργάνωση φασιστών- μαχαιοβγαλτών και δολοφόνων και η επίθεση εναντίον τους καταγράφηκε ως απάντηση σε αυτό ακριβώς το μη αναστρέψιμο γεγονός, ακόμα και από καθεστωτικούς πολιτικούς χώρους. Αλλά ακόμα και αν "γύριζε" ως ένα βαθμό το "κλίμα" με την επίθεση, αυτό τι σημαίνει; Γι' αυτούς που οι δολοφονίες από τους φασίστες -αλλά και το κράτος- είναι κάτι σαν δώρο για το κίνημα, γιατί "αποκαλύπτουν ευρύτερα στην κοινωνία το αποτρόπαιο, το δολοφονικό τους πρόσωπο" και αυτό δημιουργεί "θετικά πρόσημα για τον αγώνα", προφανώς είναι διατεθειμένοι να καθίσουν να σφαγιαστούν και οι ίδιοι προκειμένου να μην "αντιστραφεί το κλίμα" θυματοποιώντας τον θύτη.

Γιατί μόνο το θύμα μπορεί να διαμαρτύρεται. Ας κάτσουμε λοιπόν να περιμένουμε τις επόμενες φασιστικές επιθέσεις, τις επόμενες κρατικές θηριωδίες και ας ευχηθούμε να είναι αρκετές. Γιατί με βάση αυτή τη λογική, όσο πιο πολύ θύμα είσαι, τόσο περισσότερο εκτίθεται ο εχθρός.

Προοπτικά το πολιτικό αποτέλεσμα ποιο είναι; Πού ευνοεί ένα ανατρεπτικό κίνημα αυτή η βλακεία; Μήπως φασίστες και κράτος "πνιγούν" από το αίμα των σφαγιασθέντων αντιφρονούντων και των εξεγερμένων;

Για να τελειώνουμε με αυτές τις ανοησίες. Είναι λογικό ότι οι χρυσαυγίτες θα προσπαθούσαν να αξιοποιήσουν πολιτικά τους νεκρούς τους. Το κλαψιάρικο ύφος τους μπροστά στις κάμερες δεν είχε όμως, όπως κάποιοι πιστεύουν, μόνο τη σκοπιμότητα της κάθαρσής τους. Κυρίως προερχόταν από κάτι αυθόρμητο και πηγαίο. Τον φόβο. Αυτοί που μέχρι χθες πίστευαν ότι είναι απρόσβλητοι, ότι βρίσκονταν στο απυρόβλητο και με την κάλυψη της αστυνομίας, αυτοί που με τίποτα δεν περίμεναν μια τέτοια επίθεση, αυτοί που ένοιωθαν ανίκητοι, βγήκαν στα κανάλια χεσμένοι. Και το "φοβάμαι για τα παιδιά μου" ενός βουλευτή της Χρυσής Αυγής που επικαλείται ανακοίνωση κάποιων αναρχικών για να επιχειρηματολογήσει στο γεγονός ότι η επίθεση "αξιοποιήθηκε" από τους φασίστες "ως κολυπήθρα της νεότητας"(Σινιάλο), υπερβαίνει κατά πολύ την πολιτική σκοπιμότητα. Είναι πραγματικός φόβος.

Και αναρωτιόμαστε, πραγματικά. Αντί να χαρούν που για πρώτη φορά βλέπουν τους φασίστες να κλαψουρίζουν δημοσίως τρομαγμένοι, παίρνουν αυτές τις εικόνες, αντιστρέφουν το νόημά τους (μήπως πιστεύουν ότι οι χρυσαυγίτες είναι ατρόμητοι τελικά;) και μιλούν για μια ενέργεια που τους ευνοεί σε τέτοιο βαθμό, που δηλώνουν χωρίς ίχνος ψυχραιμίας πως "αν η επίθεση δεν έγινε από φασίστες, τότε η Χρυσή Αυγή θα έπρεπε να την είχε εφεύρει"(!) Σινιάλο).

Είναι προφανές πως μέσα στην προσπάθειά τους κάποιοι να απαξιώσουν την ενέργεια, ομολογούν μεταξύ άλλων την άγνοιά τους και για το φασιστικό φαινόμενο. Είναι ιστορικά γνωστό πως η βία για τους φασίστες, είναι οργανικό στοιχείο για την επιβολή της πολιτικής και των στοχεύσεών τους. Στην πορεία τους "για τη νίκη" βλέπουν μαζικές εκτελέσεις και εκκαθαρίσεις, ενώ η επιβολή της ισχύος με τη βία στους δρόμους είναι ίσως το βασικότερο στοιχείο που έχει προσελκύσει τα περισσότερα μέλη της Χρυσής Αυγής: η άμεση εκκαθάριση από κάθε διαφορετικό προς αυτούς στοιχείο.

Ο φασισμός βασίζεται στη δύναμη που την ασκεί πάντα με βία. Οι τραμπουκισμοί, οι ξυλοδαρμοί, οι εκφοβισμοί, τα μαχαιρώματα και οι δολοφονίες, όλες οι δραστηριότητες ενός θύτη που πάντα

δρα με την κάλυψη και την ασυλία από τον κρατικό μηχανισμό, είναι αυτά που έκαναν την Χρυσή Αυγή να εδραιώνεται στην κοινωνία και τους δρόμους. Ο ρόλος του θύματος δεν είναι αυτός που θα επέλεγαν ποτέ φασιστικές οργανώσεις. Πόσο μάλλον να επέλεγαν να σκοτώσουν οι ίδιοι δικούς τους για να μετατραπούν σε θύματα, να γίνουν συμπαθείς στην κοινωνία! Πρόκειται για την πιο ηλίθια προσέγγιση του φαινομένου που έχει γίνει ποτέ.

Αν υιοθέτησαν τον ρόλο του θύματος αυτή την περίοδο και κυρίως μετά την εκτέλεση των δυο μελών της ΧΑ, είναι γιατί έγιναν θύματα χωρίς να μπορούν να αντιστρέψουν τους ρόλους, γιατί δεν είχαν άλλη επιλογή. Μόνο που αυτό δεν τους κατέστησε πιο συμπαθείς στην κοινωνία ούτε καν στο φιλικό προς αυτούς ακροατήριο. Ως θύτες κερδίζουν, ως θύματα φυλλορροούν.

Η επίθεση στο Ν. Ηράκλειο έχει πλήξει βαριά τους φασίστες και τη Χ. Α. που δηλώνει την ήττα της μέσα από φράσεις όπως "δεν θέλουμε εμφύλιο" (τη στιγμή που είναι αυτοί και μόνο αυτοί που τον έκαναν πριν λίγο καιρό πράξη στους δρόμους), "δεν ανταπαντάμε στις προκλήσεις", "είμαστε θύματα"... Είναι ήττα γιατί δεν μπορούν να απαντήσουν, γιατί δεν μπορούν την επιλογή των αντιποίνων να τη "σηκώσουν" πολιτικά.

Και την δολοφονία Φύσσα -παρά τα ατράνταχτα στοιχεία με την ομολογία του Ρουπακιά- επέλεξαν λόγω της πάγιας γραμμής τους στα δύσκολα να γίνονται λαγοί, να μην τη "σηκώσουν" καταγγέλλοντας ως προβοκάτορα τον δολοφόνο του Φύσσα που ήταν μέλος της οργάνωσής τους.

Οι φασίστες όταν δεν μπορούν να κρατούν το πάνω χέρι στο δρόμο, όταν δεν μπορούν να ασκούν βία, όταν είναι ευάλωτοι, όταν μετατρέπονται σε θύματα και όταν δεν μπορούν -είτε λόγω ενδογενών είτε λόγω εξωγενών παραγόντων- να αντιστρέψουν την κατάσταση, είναι τελειωμένοι. Γιατί ως γνωστό μόνο ως πόλος δύναμης και εξουσίας προσελκύουν πελάτες, γιατί δεν μπορούν να σταθούν με την πολιτική στάση του θύματος όπως κάνει η αριστερά ή τμήμα του α/α χώρου σήμερα. Αποτέλεσμα αυτού είναι η αποχώρησή τους από τους δρόμους. Αν και αυτό ενοχλεί τους αντιφασίστες, τότε η πολιτική σηκώνει τα χέρια ψηλά. Λένε :“έχουμε πρόβλημα όταν είναι ακραίοι γιατί είναι επικίνδυνοι στους δρόμους”.

Την άλλη στιγμή λένε: “έχουμε πρόβλημα όταν ενσωματώνονται στο υπόλοιπο καθεστωτικό πολιτικό συρφετό, όταν απεμπολούν το ριζοσπαστικό τους προσωπείο και ας εξαφανίζονται από τους δρόμους”.

Αρνούμενος κάποιος να δει το πραγματικό πρόσωπο των φασιστών, υποδηλώνει ότι αρνείται να δράσει με τον τρόπο που αρμόζει σε αυτά τα καθάρματα. Αποδέχεται με λάθος όρους την πολιτική αυτή σύγκρουση και στην περίπτωση της Χ.Α. είναι βέβαιο πως αν δεν υπήρχε το κράτος να ασκήσει τις διώξεις και να τους φέρει σε μια κατάσταση αναδίπλωσης και αν μετά τις τόσες θηριωδίες των φασιστών, αν μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα έμεναν οι φασίστες ατιμώρητοι για να μην "στρατιωτικοποιηθεί η αντιφασιστική δράση" (λες και ο ανατρεπτικός αγώνας δεν ήταν πάντα στην ιστορία πολιτικός και στρατιωτικός), για να μην "μετατοπιστεί η σύγκρουση στο πεδίο της ισχύος" (λες και υπάρχει ταξική και κοινωνική σύγκρουση που δεν στοχεύει στην κατίσχυση επί του αντιπάλου), για να "μην μετατραπεί σε θύμα η Χρυσή Αυγή" κλπ, κλπ, το σίγουρο είναι πως θα υπήρχαν και άλλοι νεκροί αριστεροί ή και αναρχικοί.

Αυτή την εξέλιξη, όσο και αν σε κάποιους φαντάζει "σκληρό και απάνθρωπο", μόνο οι βίαιες επιθέσεις εναντίον τους από τους αντιφασίστες αγωνιστές θα μπορούσαν να σταματήσουν. Αυτό συνιστά τσάκισμα του φασισμού και σήμερα και χθες και σε κάθε ιστορική εποχή. Από την άλλη, η ωρίμανση των επαναστατικών συνειδησεων και η διάχυση της επαναστατικής δράσης στους προλετάριους είναι μια παράλληλη διαδικασία, απολύτως απαραίτητη για την επαναστατική κατεύθυνση. Όμως με αυτή κερδίζεις πολιτικό έδαφος στην κοινωνία, και το κυριότερο, έχοντας μια δυνατή πολιτική παρουσία στην κοινωνία αποτρέπονται οι φασίστες από το να πάρουν δύναμη.

Όταν αυτή την παρουσία δεν την έχεις εσύ, αλλά οι φασίστες και έχεις να αντιμετωπίσεις αιματοκυλίσματα στους δρόμους από δαύτους, τότε οι συζητήσεις περί της ηθικότητας ή ακόμα και του κατά πόσο είναι καίριες επιθέσεις όπως αυτή στο Ν. Ηράκλειο, είναι ηλίθιες. Γιατί εκεί καλείσαι να σοβαρευτείς. Και μόνο σοβαροί δεν είναι αυτοί που επικαλούνται τις χίλιες μύριες δικαιολογίες για να "πείσουν" πόσο "ηθικά σωστό" και "πολιτικά ορθό" είναι να μη "στρατιωτικοποιείς τη δράση", να "μη μεταφέρεις την αντιπαράθεση στο πεδίο της ισχύος" και να "μην παίρνουμε κυριολεκτικά τα συνθήματα στους τοίχους που μιλούν για θάνατο στους φασίστες" (Θερσίτης).

Ας μείνουν αυτά τα συνθήματα μια "επαναστατική ρητορική". Στο τέλος – τέλος και το πρόταγμα της επανάστασης γι' αυτούς ένα σύνθημα στον τοίχο είναι και τίποτα περισσότερο, αφού το να το παίρνει κανείς στα σοβαρά, συνιστά μια "άστοχη κυριολεξία". Και αφού έχεις τον πρώτο νεκρό για πολιτικούς λόγους από φασίστες στους δικούς σου καιρούς, το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να ανταποδώσεις άμεσα όσο πιο σκληρό χτύπημα μπορείς και να κοιτάξεις αμέσως μετά να καλύψεις το πολιτικό κενό ενός μεγάλου και δυνατού ανατρεπτικού κινήματος που δεν θα αφήνει χώρο στους φασίστες να αποκτήσουν ξανά την παλιά τους δύναμη. Όχι μόνο λοιπόν, δεν είναι ανταγωνιστική προς ένα ανατρεπτικό κίνημα αυτή η ενέργεια, αλλά είναι συμπληρωματική και μάλιστα ενισχυτική προς τη δημιουργία ενός τέτοιου κινήματος.

Επειδή όμως, ούτε διάθεση να φτιαχτεί κανένα σοβαρό κίνημα υπάρχει από τους υβριστές ούτε τους κάνει η "συμμορίτικη" και "στρατιωτικοποιημένη" δράση, και επειδή η ιστορική συγκυρία κατευθύνει ένα τμήμα των πιο αντιδραστικών τμημάτων της κοινωνίας στην άκρα δεξιά όπου αναζητά την χαμένη ισχύ της ξεπουλημένης και "ξεχαρβαλισμένης" από τους πολιτικούς κρατικής μηχανής, το πιο πιθανό είναι να ξαναζήσουμε αγριότητες και δολοφονίες από φασίστες που θα επανακάμψουν κυρίως λόγω του ελλείμματος στην επαναστατική-αντιφασιστική δράση. Όσο για το αντίπαλο "στρατόπεδο" θα επιμένει στις "αρχές" του να μην παίρνει κυριολεκτικά αντιφασιστικά και ανατρεπτικά συνθήματα και προτάγματα.

Αλλά ας μιλήσουμε ειλικρινά. Ποιοι και πόσοι από τους αντιφασίστες, αναρχικούς ή αριστερούς, είναι ικανοποιημένοι από την απάντηση που έδωσε το αντιφασιστικό ρεύμα και ο α/α χώρος μετά τη δολοφονία Φύσσα; Περίμεναν ή δεν περίμεναν οι περισσότεροι εξέγερση ανάλογη των δεκεμβριανών του '08 που η διαδήλωση και οι συγκρούσεις στο Κερατσίνι δεν προσέγγισαν ούτε στο ελάχιστο;

Πόσοι ήταν ικανοποιημένοι από αυτή τη σύγκρουση; Πόσοι ήταν αυτοί που θεώρησαν ότι αυτή η σύγκρουση και οι αντιφασιστικές κινητοποιήσεις που ακολούθησαν έδωσαν την απάντηση που άρμοζε στους φασίστες;

Ας μην κοροϊδευόμαστε. Σχεδόν κανείς. Ο Φύσσας ήταν ένας αντιφασίστας που δολοφονήθηκε από φασίστα. Και μετά από αυτή τη δολοφονία έπρεπε να δοθεί ένα γερό χτύπημα στους φασίστες. Κάποιος έπρεπε να το κάνει, δεν έχει σημασία ποιος, στην τελική. Και η απουσία μιας σοβαρής κοινωνικής έκρηξης έκανε την αναγκαιότητα αυτή ακόμα πιο επιτακτική. Μήπως έγιναν άλλου τύπου επιθέσεις σε φασίστες; Αλλά ναι, δεν είναι αποδεκτός ο "συμμοριτοπόλεμος" και η κάθε λογής "στρατιωτικοποίηση της δράσης". Αν μας "κάτσουν" τίποτα εξεγερσιακά συμβάντα σοβαρά, έχει καλώς. Αν όχι, "βολευόμαστε" με την πεπατημένη την οποία και ανάγουμε ως τη "μόνη κινηματική δράση" κι ας μην απαντηθεί κανένας Φύσσας και όσοι Φύσσεσ κι αν πέσουν στη συνέχεια, αφού το "αίμα δεν απαντιέται με αίμα" όπως γράφτηκε κάπου. Και αν ο επόμενος ήταν ένας από αυτούς που τώρα μας καταγγέλλουν;

Ας λάβουν υπόψιν τους πως η επίθεση στο Ηράκλειο ήταν εκτός όλων των άλλων και μια ασπίδα για τους υπόλοιπους. Αυτοί που πανικόβλητοι βιάστηκαν να διαχωριστούν φοβούμενοι τα αντίποινα, ας λάβουν υπόψιν τους πως οι φασίστες ως θρασυδείλοι που είναι, επιλέγουν να πηγαίνουν στους πιο ευάλωτους στόχους. Στην περίπτωση του α/α χώρου ας ξέρουν πως οι "μη

στρατιωτικοποιημένοι", αυτοί που δεν θέλουν να "οξύνουν την σύγκρουση", αυτοί που δεν θέλουν "συμμοριτοπόλεμους" θα είναι πιθανότατα ο επόμενος στόχος τους. Και έγιναν στόχος καταγγέλλοντας, υβρίζοντας και ελεεινολογώντας, κάνοντας δηλώσεις νομιμοφροσύνης και υποταγής, ξεφτιλίζοντας τον ίδιο τους τον εαυτό.

Αν και εκ του αποτελέσματος διαπιστώθηκε ότι ούτε κατασταλτικά αντίποινα από την πλευρά του κράτους υπήρξαν ούτε αντίποινα εκ μέρους των φασιστών της Χρυσής Αυγής υπήρξαν και ούτε δημιουργήθηκε κάποια αρνητική για τον χώρο πολιτική συνθήκη από την επίθεση, αυτοί που μίλησαν για προβοκάτσια και έκαναν "κινηματική" σημαία τον φόβο τους, οφείλουν να εξηγήσουν ποιος είναι αυτός ο ανατρεπτικός αγώνας που δεν έχει αντίποινα από την πλευρά του κράτους;

Πότε στην ιστορία έχουν διεξαχθεί αγώνες, εξεγέρσεις, επαναστάσεις που να μην προκάλεσαν θανάτους, εκτελέσεις, βασανισμούς, φυλακίσεις, καταστολή από την πλευρά της εξουσίας; Και αυτοί που αναφέρονται στον αντιφασιστικό αγώνα της κατοχής του '40 και τον ΕΛΑΣ και συγχρόνως καταγγέλλουν την επίθεση στους χρυσαυγίτες, ξεχνούν ότι κάθε επίθεση ενάντια στους ναζί έφερνε αντίποινα με δεκάδες ακόμα και εκατοντάδες εκτελέσεις; Αν έχει κάποιος τη λογική ότι διεξάγει αγώνα χωρίς να ρισκάρει την ελευθερία του, την ζωή του ή την σωματική του ακεραιότητα, ή έναν αγώνα που δεν θα προκαλεί καμία αντίδραση από το κράτος ή τους παρακρατικούς μπράβους του, τότε καλύτερα να μείνει σπίτι του, να μείνει ραγιάς και υποταγμένος.

Αναφορικά με τις διώξεις εναντίον τους, αυτές σίγουρα θα παίξουν τον ρόλο τους, βραχυπρόθεσμα όμως. Το μακροπρόθεσμο αποτέλεσμα είναι στα χέρια των αγωνιστών και όχι του κράτους και της κυβέρνησης. Οι διώξεις θα καθορίσουν την πολιτική κατεύθυνση που θα ακολουθήσει στο άμεσο μέλλον η Χ.Α. Αν καταλήξουν σε φιάσκο -και αυτό δεν είναι καθόλου απίθανο- η υπόθεση των διώξεων του αρχηγού, των βουλευτών -και όχι τόσο των στελεχών τύπου Πατέλη-, τότε η Χρυσή Αυγή ίσως επιδιώξει να επανακάμψει στο δρόμο. Ίσως η ως τώρα πικρή εμπειρία των διώξεων, αλλά κυρίως της πολιτικής απομόνωσής της από ευρωπαϊούς ομοϊδεάτες της και από τους μεγάλους πολιτικούς σχηματισμούς που ετοιμάζουν, οδηγήσει την Χ.Α. να επανασχεδιάσει τα οργανωτικά και πολιτικά της μοντέλα, ακολουθώντας το παράδειγμα άλλων φασιστικών κομμάτων της Ευρώπης.

Όμως, επιμένουμε πως η εξέλιξη αυτής της οργάνωσης μακροπρόθεσμα θα καθοριστεί κυρίως από τις ευρύτερες κοινωνικές συνθήκες και από την πολιτική ανατρεπτική συνθήκη που θα διαμορφωθεί ή όχι στην κοινωνία.

Σχετικά με τα ποσοστά της στις δημοσκοπήσεις, ας μην ξεχνάμε πως οι απώλειες που είχε μετά τη δολοφονία Φύσσα ήταν πολύ μικρότερες του αναμενόμενου για πολλούς που περίμεναν την εξαφάνισή της, σε πολλές δημοσκοπήσεις ήταν αμελητέες ενώ με το που άρχισε να "ξεφουσκώνει" η ιστορία και να αποσύρεται από τη δημοσιότητα, άρχισε η επανάκαμψη.

Προφανώς και δεν έφυγαν κάποιοι από τους ψηφοφόρους της με την αποκάλυψη του εγκληματικού χαρακτήρα της και ξαναγύρισαν στη συνέχεια.

Όσοι την ψήφισαν και την εγκατέλειψαν μετά τη δολοφονία Φύσσα, αυτοί οι λίγοι δυστυχώς αριθμητικά δεν θα την ξαναψηφίσουν. Αυτοί όμως που αποτελούν και το μεγαλύτερο ποσοστό, δεν την εγκατέλειψαν γιατί προφανώς είτε γνώριζαν είτε αποδέχτηκαν χωρίς πρόβλημα τις εγκληματικές της πρακτικές. Απλώς πολλοί δεν ήθελαν να δηλώσουν τι θα ψηφίσουν. Αυτοί σίγουρα δεν συγκαταλέγονται σε αυτούς που απευθυνόμαστε και αυτό το σχόλιο αφορά την απάντηση που θα δώσουμε παρακάτω σε κάποιους που μας κατηγορήσαν για ανακολουθία στο λόγο μας.

Ξαναγυρνώντας στην επίθεση στο Ν. Ηράκλειο, αναφορικά με την "αντιστροφή του δικονομικού

κλίματος μετά την επίθεση” (Σινιάλο), η επιτάχυνση της αστικής δικαιοσύνης στην υπόθεση το τελευταίο διάστημα και η πρόσφατη προφυλάκιση άλλων τριών βουλευτών, μάλλον προς την αντίθετη κατεύθυνση αυτού που οι προαναφερθέντες φοβήθηκαν ότι θα συμβεί, δείχνει ότι βρίσκεται αυτή τη στιγμή η δίωξη. Πάντως όσον αφορά τον Δένδια, μάλλον να απολογείται φάνηκε στην τελευταία του τοποθέτηση για την Χρυσή Αυγή υπερασπιζόμενος την αστυνομία, λες και ήταν πολιτικά υπόλογος για το έργο της. Το όλο "δικονομικό κλίμα" τελικά, μάλλον φαίνεται να καθορίζεται από την αμφιβολία των μηχανισμών, κυβερνητικού και δικαστικού, για το κατά πόσο έχει πειστεί η κοινωνία για την θέληση του κράτους να συγκρουστεί πραγματικά με τους φασίστες της Χρυσής Αυγής, για το κατά πόσο έχει γίνει αποδεκτός ο "αντιφασισμός" της κυβέρνησης.

Η τελευταία εκτίμηση περί "αντιστροφής του δικονομικού κλίματος", συνδέεται αναμφίβολα με τις θέσεις αυτές που ρητά ή υπόρητα προσβλέπουν στην "ενδοεξουσιαστική διαμάχη" μεταξύ κυβέρνησης και Χρυσής Αυγής, στην τελική κάθαρση της κοινωνίας από τη νεοναζιστική λαίλαπα. Έτσι εξηγείται η παραπάνω ανησυχία περί "αντιστροφής του δικονομικού κλίματος". Γιατί στην ανικανότητά μας στην τελική, να ξεμπερδέψουμε εμείς τους φασίστες, αναμένουμε -και το ομολογούμε κιόλας- το κράτος να καθαρίσει. Έτσι ομολογούμε τις ανησυχίες μας μην τυχόν και αλλάξει οπτική η αστική δικαιοσύνη για τους χρυσαυγίτες με τέτοιες ενέργειες. Ακόμα και αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, η επίθεση αυτή θα εξακολουθούσε να είναι εξίσου δίκαιη και εύστοχη.

Εξάλλου, σε μια τέτοια εξέλιξη θα μπορούσαμε να πούμε ότι αποκαλύπτεται πόσο επιφανειακή είναι αυτή η ενδοεξουσιαστική διαμάχη.

Ενώ λοιπόν, κάποιοι κατηγορήσαν την επίθεση ότι κινείται "στα πλαίσια μιας ενδοεξουσιαστικής διαμάχης", οι ίδιοι με πολλούς τρόπους μπαίνουν στην λογική της εξουσίας και συγκεκριμένα της κυβέρνησης και προσδοκούν πολλά από αυτήν την "τελική εκκαθάριση" της Χρυσής Αυγής. Αυτοί που με απλοϊκότητα ισχυρίζονται ότι το αντιφασιστικό κίνημα εξανάγκασε την κυβέρνηση να προχωρήσει τη σύγκρουση με την Χ.Α., οι ίδιοι περιμένουν το κράτος να καθαρίσει για λογαριασμό τους. Να ξεκαθαρίσουμε ότι η απόφαση της κυβέρνησης να χτυπήσει την Χ. Α., είναι αποτέλεσμα σειράς παραγόντων.

Ο φόβος της κοινωνικής δυσαρέσκειας και οργής στην προοπτική της ατιμωρησίας των χρυσαυγιτών ήταν ένας ισχυρός παράγοντας, αλλά όχι ο μόνος. Οι πολιτικές πιέσεις από ισχυρούς παράγοντες των ΗΠΑ και της Ευρώπης έπαιξαν βαρύνοντα λόγο και αυτό αφορά στην αποδοχή της "πικρής" καμιά φορά πολιτικής πραγματικότητας και όχι την αποδοχή θεωριών συνωμοσίας.

Ας κάνουμε την υποθετική ερώτηση, όσο και αν είναι εκτός της παρούσας πραγματικότητας. Τι θα έκανε η κυβέρνηση στην περίπτωση που οι ίδιοι πολιτικοί και οικονομικοί παράγοντες υποστήριζαν έστω και σιωπηλά μια συνεργασία της κυβέρνησης με την Χρυσή Αυγή; Δεν θα υπολόγιζε σίγουρα κανένα αντιφασιστικό κίνημα, όσο ισχυρό και αν ήταν. Σε αυτή την περίπτωση τι θα έκανε το κίνημα; Μπροστά στην ατιμωρησία των δολοφόνων και την άμεση πλέον έγκριση από το κράτος των δολοφονικών επιθέσεων εναντίον μεταναστών και πολιτικών αντιπάλων, το κίνημα είτε θα εξαναγκαζόταν εκ των πραγμάτων να προβεί στον απεχθή κατά πολλούς "συμμοριτοπόλεμο" με τους φασίστες -το ζήτημα της φυσικής και πολιτικής επιβίωσης πλέον θα το επέβαλε- είτε να κρυφτούν σε λαγούμια.

Αντί λοιπόν, ως αντικαπιταλιστές, ακροαριστεροί, αναρχικοί, αντιεξουσιαστές να δηλώνουμε κάθε στιγμή και έμπρακτα ότι εμείς είμαστε αυτοί που οφείλουμε να εκκαθαρίσουμε το φαινόμενο Χρυσή Αυγή, ότι εμείς θα πρέπει να τους πολεμήσουμε και να μην περιμένουμε το κράτος να το κάνει για εμάς, αντιθέτως, κάποιοι -και δεν είναι αμελητέα ποσότητα, δυστυχώς- βλέπουν σε αυτή την ενδοεξουσιαστική διαμάχη την λύτρωση από τους φασίστες και φοβούνται μην τυχόν και διασαλευτεί στο ελάχιστο αυτή η διαδικασία. Ως προέκταση αυτής της οπτικής, οι αντιφασιστικές δράσεις μετά τη δολοφονία Φύσσα μπορούν να ειπωθούν αυτές ως η ουρά της κυβερνητικής πολεμικής στην Χρυσή Αυγή. Εμείς δεν ισχυριζόμαστε κάτι τέτοιο, αλλά είναι λογική η προσέγγιση

για όσους έχουν τις παραπάνω θέσεις. Εμείς στις πρώτες μας φράσεις είπαμε πως η επίθεση δεν έγινε πλάι στις κυβερνητικές επιλογές, αλλά κόντρα σε αυτές, και το εννοούσαμε.

Από πότε λοιπόν, αναρχικοί βλέπουν το κράτος ως σύμμαχό τους απέναντι σε οποιαδήποτε απειλή, όσο σοβαρή και αν είναι; Από πότε οι αναρχικοί έχουν προσδοκίες από την αστική δικαιοσύνη; Από πότε επενδύουν την δράση τους έστω και έμμεσα, στη συνδρομή μιας κυβέρνησης; Για να μην μακρηγορούμε και για να τελειώνουμε με αυτές τις μωρολογίες, ένα κίνημα ισχυρό θα είχε ξεμπερδέψει ήδη με τους φασίστες, πριν αρχίσουν και τις πολιτικές δολοφονίες. Δεν θα είχε καμία προσδοκία από την ενδοεξουσιαστική διαμάχη και δεν θα αγχωνόταν μην τυχόν και συμβεί ένα γεγονός -όπως οι εκτελέσεις των νεοναζί- που "θα δώσει την ευκαιρία στη Χρυσή Αυγή να ενωθεί με τις υπόλοιπες κοινοβουλευτικές δυνάμεις" όπως γράφει μια ανακοίνωση (Αυτόνομο Στέκι) για την επίθεση στο Ν. Ηράκλειο. Η προηγούμενη αναφορά έλεγε ότι "ενώθηκαν απέναντι στον κοινό εχθρό, την τρομοκρατία" (η λέξη τρομοκρατία και εδώ χωρίς εισαγωγικά). Το ότι θα καταδίκάζαν μια "τρομοκρατική" ενέργεια όλες οι κοινοβουλευτικές δυνάμεις, όποια στόχευση κι αν είχε, είναι δεδομένο. Κατά την άποψή μας, ακόμα και αν ενώνονταν σε περισσότερα θέματα πέρα από αυτό της "τρομοκρατίας", δεν θα ήταν πρόβλημα.

Αντιθέτως, το να μετατρέπεις εσύ με τη δράση σου σε φιάσκο μια κίνηση της κυβέρνησης, να αποκαλύπτεις τους βαθιούς δεσμούς των εξουσιαστικών μπλοκ, το να αποκαλύπτεις τα όρια των αντιπαραθέσεων και την ρηχότητα των "πολέμων" τους, μόνο ως επιτυχία θα έπρεπε να το βλέπουμε.

Κάτι τέτοιο θα το έκανε μια πραγματικά μεγάλη επαναστατική κατάσταση στη χώρα, μια μεγάλη εμφυλιοπολεμική σύγκρουση. Σε αυτή την περίπτωση - που τόσο απεύχονται οι επικριτές μας- να είναι σίγουροι ότι αυτές οι ενδοσυστημικές αντιπαραθέσεις θα πήγαιναν περίπατο. Αυτό τι σημαίνει; Να μην οξυνθεί η ταξική σύγκρουση, να μην γίνει κανένας εμφύλιος (η επανάσταση παρεμπιπτόντως, όπως ο καθένας γνωρίζει δεν θα μπορέσει να επιχειρηθεί χωρίς μια μεγάλη και πολύ αιματηρή επίσης, πράξη εμφυλίου πολέμου) για να μην χαλάσουμε την "αντιφασιστική" σούπα της κυβέρνησης και του συνταγματικού τόξου, για να μην αμβλύνουμε τις ενδοεξουσιαστικές κόντρες.

"Ο ΠΗΧΗΣ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ"

Ξεκαθαρίζουν λοιπόν κάποιοι τις θέσεις τους δηλώνοντας ως συνεπείς νομιμόφρονες που δεν έχουν βλέψεις σοβαρών συγκρούσεων με το καθεστώς ότι "οι δολοφόνοι και οι τρομοκράτες" (χωρίς εισαγωγικά) "δεν είμαστε όλες και όλοι εμείς που συνειδητοποιούμε ότι ο πήχης της βίας ανεβαίνει ανεξέλεγκτα και εις βάρος μας" (σαφής δήλωση της αντίθεσης στην όποια αναβάθμιση της ταξικής σύγκρουσης) "που ξέρουμε ότι είμαστε πιθανοί στόχοι μελλοντικών φασιστικών αντιποίνων" (ο φόβος είναι καταλυτικός για τις αποκηρύξεις, τις λασπολογίες, τις δηλώσεις νομιμοφροσύνης), "αλλά παρόλα αυτά αρνούμαστε να στρατιωτικοποιηθούμε" (για όποιον δεν κατάλαβε πρόκειται για την ρητή αποκήρυξη της βίαιης σύγκρουσης με το καθεστώς και τους λακέδες του, όχι μόνο σήμερα, αλλά και αύριο και πάντα) "και συνεχίζουμε τον κοινωνικό μας αγώνα χωρίς να κάνουμε βήμα πίσω" (ποιον αγώνα και προς ποια κατεύθυνση;).

Η παραπάνω δήλωση (Αυτόνομο Στέκι) που είναι μια σαφής ομολογία εχθρότητας όχι μόνο απέναντι στην εκτέλεση των χρυσαυγιτών, αλλά απέναντι σε κάθε ενέργεια που φέρνει την αναβάθμιση της πολιτικής σύγκρουσης, είναι μια ομολογία εχθρότητας προς την όξυνση της επαναστατικής διαδικασίας, προς την ίδια την επανάσταση η οποία αναπόφευκτα συμπεριλαμβάνει και την ανάγκη για στρατιωτικού τύπου δράση που τόσο αποδοκιμάζουν οι αριστεροί και αναρχικοί που κατήγγειλαν την επίθεση.

Αλήθεια, ο Ντουρούτι και οι αναρχικοί στην Ισπανία το '36 με τι πολέμησαν τους φασίστες; Με

δηλώσεις και ανακοινώσεις; Και το ίδιο ισχύει και για τους μαχνοβίτες που πολέμησαν τους λευκούς αντεπαναστάτες. Και ας μην μας πει κανείς για τις διαφορετικές συνθήκες της εποχής εκείνης, αφού οι εχθρικές προς το "μιλιταρισμό" της ένοπλης δράσης θέσεις τους είναι κυρίως αξιακές και γι' αυτό διαχρονικές, μόνιμες και αδιάλλακτες.

Σε ανάλογο μήκος κλίματος κινήθηκαν και άλλες δημοσιεύσεις που μεταξύ άλλων έγραφαν για "λογική συμμορίτικων αντιπαραθέσεων ανάμεσα σε φασίστες και αντιφασίστες" και που "οι δράστες" (οι εκφράσεις της κυρίαρχης ιδεολογίας περισσεύουν σε αυτές τις ανακοινώσεις) "προχώρησαν σε μια κίνηση αναβάθμισης φαντασιωνόμενοι εμφυλίου πολέμου" (Συσπείρωση Αναρχικών).

Μόνο που αυτοί που έγραφαν αυτή την ανακοίνωση τσουβαλιάζουν στο χαρακτηρισμό των "συμμοριτών" όλους όσους αντιπαρατέθηκαν με βίαια μέσα ανά καιρούς στους φασίστες. Αυτοί που έχουν πρόβλημα με την βίαιη αντιπαράθεση με τους φασίστες, που με όποιο μέσο και αν γίνεται, θα έχει το χαρακτήρα αντάρτικου χτυπήματος, ουσιαστικά εναντιώνονται σε κάθε είδους συγκρουσιακή αντιμετώπιση των φασιστών στο δρόμο γιατί καλώς ή κακώς αυτή η αντιπαράθεση ήταν είναι και θα είναι και "συμμορίτικη".

Μόνο που δενσυγκρούονται συμμορίες. Αυτές είναι προσεγγίσεις των ίδιων των κρατιστών. Είναι δυο πολιτικές τάσεις πέρα για πέρα εχθρικές, που η επιβίωση της μιας προϋποθέτει το θάνατο της άλλης. Η σύγκρουση αυτή δεν μπορεί παρά να είναι βίαιη και να έχει στρατιωτικό χαρακτήρα, είτε τα μέσα σου είναι τα ξύλα είτε τα μπουκάλια είτε τα όπλα.

Όσο για τους εμφύλιους που δήθεν "φαντασιώνονται οι δράστες της επίθεσης", προφανώς όσοι είναι βαθιά νυχτωμένοι και δεν βλέπουν καμία αλλαγή στο κοινωνικό και πολιτικό πεδίο από τότε που άρχισαν να δραστηριοποιούνται πολιτικά -ένας σημαντικός λόγος της όποιας πολιτικής αρτηριοσκληρύνωσης διακατέχει πολλούς στην αριστερά και τον α/α χώρο-, προφανώς και δεν θα αντιλαμβάνονται ότι αυτός ο εμφύλιος υποβόσκει εδώ και καιρό και είναι το ίδιο το κράτος και οι κυβερνήσεις που τον καλλιεργούν.

Πράξη αυτού του εμφυλίου ήταν και η δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Τον εμφύλιο δεν τον φαντασιωνόμαστε εμείς. Υπάρχει και μόνο η στρουθοκάμηλος δεν τον βλέπει. Είναι μια πραγματικότητα που θα αποκαλυφθεί στο άμεσο μέλλον με πιο σκληρό τρόπο και όσοι τον αρνούνται στην ουσία αρνούνται να δεχτούν ότι ο "πήγης της βίας" δεν ανέβηκε λόγω της επίθεσης αυτής. Η επίθεση αυτή κινήθηκε απλώς στο ίδιο ύψος που είχε ήδη ο πήγης της κοινωνικής σύγκρουσης, ύψος που ανέβηκε λόγω της δολοφονικής δράσης της Χρυσής Αυγής και λόγω της κυβερνητικής και γενικότερα της καθεστωτικής εγκληματικής πολιτικής. Ο πήγης της βίας έχει εδώ και καιρό ανέβει τόσο ψηλά για όσους δρουν πολιτικά στο αντίπαλο με το καθεστώς "στρατόπεδο", που έχουμε καταλήξει οι περισσότερες μορφές δράσης και αγώνα που τα προηγούμενα χρόνια είχαμε συνηθίσει να διεξάγουμε, να περνάμε συνεχώς "κάτω από τον πήχη" και να μην τον προσεγγίζουμε καν. Και δεν αναφερόμαστε μόνο στο αντιφασιστικό.

Ο πήγης της βίας του κράτους, του κεφαλαίου, των φασιστών έφτασε σε τέτοια ύψη, που με τόσους νεκρούς από την κρίση και τη φασιστική βία είναι γελοίο πλέον να κατηγορούν την επίθεση στο Ηράκλειο.

Γιατί αυτό που δείχνουν είναι ότι μάλλον, αναπολούν τις "παλιές καλές μέρες" της προ κρίσης περιόδου, εκεί όπου οι συνήθειες πολιτικές διεργασίες δεν έμπαιναν σε καμία δοκιμασία από τις συνθήκες και ο πήγης της βίας φάνταζε περισσότερο στα...μέτρα τους. Όμως αυτές τις σχετικά πιο ήρεμες εποχές τις έχουμε εγκαταλείψει ανεπιστρεπτί.

Αυτοί που όπως ισχυρίζονται, κάνουν τους "νομιμοποιημένους κοινωνικά αγώνες, που διατηρούν το μέτρο και ορίζουν σωστά τον πήχη της πολιτικής δράσης", αποφάσισαν και ενημερώνουν πως έχουν "τοποθετήσει" αυτούς που πραγματοποίησαν την επίθεση "στο στερέωμα του φασιστικού

νεομηδενισμού" (Αντιφασιστικό Μέτωπο Γερανείων). Ποιοι είναι αυτοί που έχουν το θράσος να "τοποθετούν" εμάς όπου θέλουν; Και ποιοι είναι τελικά αυτοί που φιλοδοξούν να ηγηθούν στον χώρο, αν όχι αυτοί που "τοποθετούν" αγωνιστές σε "φασιστικά στερεώματα"; Ή μήπως μετά την ανάληψη ευθύνης άλλαξαν άποψη αφού αντιλήφθηκαν ότι δεν ανήκουμε στους νεομηδενιστές;

Αυτό όμως δεν αναιρεί τίποτα, πόσο μάλλον που καμία διόρθωση δεν είδαμε από τους συγκεκριμένους. Αυτοί λοιπόν και όσοι ακόμα φιλοδοξούν να είναι αυτοί που "διατηρούν σωστά το μέτρο" και "ορίζουν σωστά τον πήχη της πολιτικής δράσης", ας καταλάβουν μια κι έξω πως εκτός από τη ματαιότητα της επιδίωξής τους να σπεκουλάρουν και να χειραγωγήσουν τον αντιφασιστικό ή και ευρύτερο αγώνα, υπάρχει και κυριαρχεί η ματαιότητα της ίδιας τους της δράσης, αφού αυτό που ορίζουν αυτοί ως "σωστό ορισμό του πήχη" και "σωστή διατήρηση του μέτρου", δεν αφορά ούτε τον "πήχη" ούτε και το "μέτρο" της εποχής μας. Ίσως, μιας άλλης εποχής με χαμηλότερης έντασης ταξική σύγκρουση, με περισσότερη κοινωνική ομαλότητα, με περισσότερη κοινωνική ειρήνη. Μιας εποχής που απ' ότι φαίνεται, προσβλέπουν και ευελπιστούν να έρθει ξανά -και τελικά προς αυτή την κατεύθυνση είναι και η πολιτική τους δράση-, να επανέλθει ο καπιταλισμός σε κατάσταση ισορροπίας, να καταφέρει το καθεστώς με τους χειρισμούς του να βρει τη διέξοδο από την κρίση, να τελειώνει αυτή η αβέβαιη και γεμάτη κάθε είδους προκλήσεις εποχή χωρίς κοινωνική ηρεμία, χωρίς ταξικούς συμβιβασμούς, χωρίς πολιτική ομαλότητα και που ο "πήχης" της δράσης έτσι όπως τον θέτει η σκληρή πραγματικότητα, παραείναι ανεβασμένος για τις δικές τους... επιδόσεις.

Και για να τελειώνουμε με αυτή τη μοιρολατρική ρητορεία, η επίθεση στο Ν. Ηράκλειο όχι μόνο δεν ανέβασε τον πήχη πάνω από κάποιο "επιτρεπτό" όριο και δεν αναβάθμισε "αυθαίρετα" σε στρατιωτικό και πολιτικό επίπεδο τη σύγκρουση με τις κυρίαρχες δυνάμεις, αλλά ήταν μια αυτονόητη ενέργεια που το πολιτικό της επίπεδο άρμοζε στην ιστορική αυτή περίοδο και στην ανάπτυξη του φασιστικού φαινομένου.

Αυτή η ενέργεια ήταν σε πολιτική ισορροπία με τις συνθήκες και τις προκλήσεις της εποχής, ήταν μια ενέργεια που άρμοζε στους φασίστες. Και για όσους πιστεύουν πως "το αίμα δεν απαντιέται με αίμα" όπως έγραψαν κάποιοι, καλά θα κάνουν να μην συμμετέχουν ξανά σε πορείες που γίνονται για νεκρούς δικούς μας και που κυριαρχεί το σύνθημα "το αίμα κυλάει εκδίκηση ζητάει" και να μην ξεστομίσουν ξανά μεγαλοστομίες όπως "τσακίστε τους φασίστες" ή "κρεμάλα" και "θάνατος στους φασίστες", να μην φωνάζουν συνθήματα που αναφέρονται στο '40.

Γιατί η αμετροέπεια στην πολιτική δεν είναι μόνο βλακώδες συνήθεια αυτών που επιμένουν να παραμένουν σε νηπιακή πολιτικά ηλικία, αλλά είναι και επικίνδυνη. Επικίνδυνη γιατί η αυτοπροβολή τους ως αμείλικτου εχθρού του κράτους, των φασιστών, του καπιταλισμού και των αφεντικών από τη στιγμή που δεν έχουν διάθεση για καμία ουσιαστική σύγκρουση, το μόνο που καταφέρνει είναι να τους καθιστά μονίμως στόχο και μάλλον άοπλο πολιτικά, άοπλο στρατιωτικά και ευάλωτο. Δηλαδή, εύκολο θύμα για να ασκείται πάνω του το κράτος και οι φασίστες. Να ποιοι είναι τελικά και οι "χρήσιμοι ηλίθιοι", όπως γράφτηκε κάπου.

"Η ΑΝΑΒΙΩΣΗ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΕΠΙΤΑΧΥΝΕΙ ΤΗ ΣΚΛΗΡΥΝΣΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΥ- ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΥ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑΤΟΣ"

Η συνέχεια της παραπάνω διαπίστωσης λέει: "...προσφέρει ένα επιπλέον άλλοθι στη γενικευμένη αστυνομική διακυβέρνηση". Είναι παμπάλαια αυτή η θέση της ενσωματωμένης αριστεράς, κοινοβουλευτικής ή εξωκοινοβουλευτικής που πάντα ήταν αντίθετη σε κάθε είδους δυναμική μορφή αγώνα. Μόνο που ειδικά στις μέρες μας φαντάζει γελοία. Ενώ χωρίς να έχει χρησιμοποιηθεί ποτέ ούτε ως πρόσχημα από το κράτος η ένοπλη δράση για την σκλήρυνση του νομοθετικού πλαισίου, από τις αρχές το 2001 έχει περάσει σειρά "αντιτρομοκρατικών" νόμων, έχει επιτεθεί σε αμέτρητες πορείες, έχει δολοφονήσει, έχει στείλει στο νοσοκομείο με ανοιγμένα κεφάλια εκατοντάδες ανθρώπους και με την πρακτική αυτή να έχει ενταθεί τα τελευταία χρόνια, ενώ έχει κλείσει σειρά καταλήψεων, έχει κηρύξει παράνομες όλες τις απεργίες που έχουν γίνει τα τελευταία

χρόνια, έχει επεκτείνει τις διώξεις με βάση τον "αντιτρομοκρατικό" σε σειρά μαζικών δράσεων όπως πορείες και με βάση αυτόν ασκεί διώξεις και φυλακίζει κατοίκους τοπικών κοινωνιών για την αντίστασή τους, κάποιοι μωρολογούν για τα δεινά της "τρομοκρατίας".

Η εξήγηση που υπάρχει και σε αυτή τη θέση είναι πάλι ο φόβος. Ο φόβος των κρατικών αντιποίνων αυτή τη φορά. Και αυτοί που ισχυρίζονται αυτά, δεν κάνουν ποτέ τίποτε άλλο παρά να κινδυνολογούν, να σπέρνουν τον φόβο, την ανασφάλεια, την ηττοπάθεια.

Όμως το κράτος δεν χρειάζεται πλέον καμία αφορμή για να σκληρύνει περισσότερο τη στάση του. Ιδίως στην εποχή μας είναι η υποχώρηση των ταξικών και κοινωνικών αντιστάσεων και αγώνων οι αιτίες που το κράτος προχωρά σε όλο και πιο σαρωτικά κατασταλτικά μέτρα. Στόχος είναι να μην κινείται απολύτως τίποτα. Δεν ιεραρχεί τις κατασταλτικές επιχειρήσεις. Επιτίθεται στους πάντες και τα πάντα ταυτόχρονα.

Όσο αφήνεις το κράτος ανενόχλητο, η κρατική ασυδοσία θα γίνεται όλο και μεγαλύτερη. Αυτό αφορά μια ολόκληρη στρατηγική επιλογή για την εξουσία και όχι την αυθόρμητη απάντησή της σε ένοπλες ενέργειες, καθώς δεν λειτουργεί ποτέ με τέτοιους όρους.

"ΘΑ ΕΝΙΣΧΥΘΕΙ Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΑΚΡΩΝ"

"ΘΑ ΑΠΟΔΥΝΑΜΩΘΕΙ Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΑΚΡΩΝ"

Οι απόψεις αυτές είναι εκ διαμέτρου αντίθετες ως εκτιμήσεις για το αποτέλεσμα της ενέργειας. Όμως η σύγκυση ήταν η αιτία, σε κάποιες περιπτώσεις οι εκτιμήσεις αυτές να συνυπάρχουν στο ίδιο κείμενο.

Έτσι, σε μια περίπτωση, η "θυματοποιημένη Χρυσή Αυγή" μετά την επίθεση "είχε την ευκαιρία να ενωθεί με τις υπόλοιπες κοινοβουλευτικές δυνάμεις απέναντι στον κοινό εχθρό της τρομοκρατίας" (Αυτόνομο Στέκι).

Είναι αυτονόητο πως σε αυτή την θέση συνυπάρχει η εκτίμηση περί αποδυνάμωσης της "θεωρίας των δυο άκρων", αφού η Χρυσή Αυγή παύει να αποτελεί το ένα άκρο και εναγκαλίζεται με τις υπόλοιπες κοινοβουλευτικές δυνάμεις. Στο ίδιο κείμενο και παρακάτω υπάρχει η άποψη πως η η ενέργεια υπηρετεί τη "θεωρία των δυο άκρων" αφού η επίθεση την "υπηρετεί ως το άλλο άκρο".

Προφανώς ο πανικός -ομολογουμένως μη αναμενόμενος- που προκάλεσε σε μερικούς η ενέργεια, έφερε και την πλήρη διασάλευση της λογικής.

Τελικά τι αρνητικό και εχθρικό προς το κίνημα "εξυπηρέτησε" η επίθεση για τους πανικόβλητους προβοκατορολόγους και εχθρούς της ένοπλης δράσης και των δυναμικών μορφών αγώνα; Ποια είναι η δική μας θέση; Τίποτα. Όλα βρίσκονται στη νοσηρή πολιτική φαντασία αυτών που τα γράφουν.

Όσον αφορά την κυβέρνηση, αυτή φάνηκε από την πρώτη στιγμή ότι ήρθε σε πολύ δύσκολη θέση. Οι μεγαλοστομίες για τα άκρα υποχώρησαν ή εξαφανίστηκαν, οι ακροδεξιοί εκπρόσωποί της μαζεύτηκαν και ο φόβος για τις επιπτώσεις κοινωνικά και πολιτικά της ενέργειας δεν κρυβόταν. Δεν μπορούσαν να διαχειριστούν την επίθεση αυτή, δεν μπορούσαν να την θάψουν ή να την υποβαθμίσουν. Και επειδή οι κυβερνώντες δεν είναι ηλίθιοι -όπως μερικοί "δικοί μας"- είχαν και έχουν επίγνωση ότι αυτή η επίθεση σημαίνει πως υπάρχουν κάποιοι που θεωρούν πολύ σημαντικότερη την εγκληματική δράση της Χρυσής Αυγής και την πολιτική συγκάλυψή της από την κυβέρνηση, πως δεν έχουν μεγάλες προσδοκίες από την "δικαιοσύνη" και πως δεν έχουν την διάθεση να αφήσουν την τιμωρία των φασιστών στο κράτος.

Και αυτό το συμπέρασμα δεν γνωρίζουν στην κυβέρνηση πόσο μεγάλη διάσταση έχει μέσα στην κοινωνία.

Ωσπου ήρθαν οι ακροαριστεροί και αναρχικοί καλοθελητές να συνδράμουν στην διασκέδαση των

φόβον τους φροντίζοντας αμέσως να διαχωριστούν, συναγωνιζόμενοι μεταξύ τους σε αισχύροτητα. Δεν είναι τυχαίο πως γνωστός μπατσοδημοσιογράφος, κατ' εντολή φυσικά, του υπουργείου Δημόσιας Τάξης και των επικοινωνιολόγων της κυβέρνησης, δημοσιοποίησε μετά την ανάληψη ευθύνης κείμενο όπου προβάλλεται η θέση περί “πιθανών πρακτόρων αναμειγμένων στο αντάρτικο πόλης”.

Δεν θα μπορούσαν να αφήσουν όλη αυτή την αριστεροαναρχική πρακτορολογία αναξιοποίητη και καθώς μετά την ανάληψη ευθύνης τινάχτηκαν στον αέρα τα βρώμικα σενάρια, είπε και το κράτος να βάλει ένα χεράκι για την διατήρησή τους, έστω και ως αμφιβολία.

Αν υπάρχει κάτι λοιπόν που θα αποτελεί τη "βαριά κληρονομιά όσων στο μέλλον θα υπερασπίζονται την έννοια της Ελευθερίας, αν δεν λογικοποιούν τους αγώνες και δεν διαθέτουν επαρκή κοινωνικά αισθητήρια" (Αντιφασιστικό Μέτωπο Γερανείων), αυτό δεν είναι η επίθεση στο Ν. Ηράκλειο και οι δυο νεκροί φασίστες, αλλά η απαράδεκτη στάση όλων αυτών των συκοφαντών και των ελεεινολόγων, που συνέδραμαν το έργο του κράτους στην απόπειρα -ανεπιτυχή τελικά- ηθικής απαξίωσης της επίθεσης.

Τα δικά τους γραπτά είναι αυτά που θα πέφτουν ως “βαριά σκιά στον αγώνα”, και θα είναι “η βαριά κληρονομιά για αυτή και τις επόμενες γενιές”. Και μέχρι να εξαφανιστούν οι εχθρικές προς το απελευθερωτικό πρόταγμα και αγώνα στάσεις και λογικές αυτών των αμοραλιστών, καλό είναι -παρά το δυσάρεστο αυτών των καταστάσεων- να μην αφηθούν από κανέναν να ξεχαστούν.

ΜΕΡΙΚΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΟΛΟΓΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟΙ...

Ενώ θα περίμενε κάποιος ότι θα το βούλωναν μετά την ανάληψη ευθύνης, δεν ήταν λίγοι αυτοί που είχαν το θράσος να συνεχίζουν την προβοκατορολογία και λασπολογία, επιχειρώντας αυτή τη φορά να "χρησιμοποιήσουν" το περιεχόμενο της προκήρυξης.

Μόνο που στις περισσότερες των περιπτώσεων δεν είδαμε τίποτα περισσότερο παρά την αντιγραφή σχεδόν ατόφιων των εκτιμήσεων και διαπιστώσεων των μπάτσων, έτσι όπως τις εξέφρασαν οι αστυνομικοί ρεπόρτερ.

Ήταν πραγματικά αστείο να διαβάζεις αναρχικές δημοσιεύσεις και να είναι σαν να διαβάζεις το δελτίο ειδήσεων κάποιου τηλεοπτικού καναλιού:

“Λείπουν τα παραδοσιακά τεκμήρια που πιστοποιούν την ταυτότητα της πράξης” ή “η κατάθεση επιχειρησιακών στοιχείων της επίθεσης” που οι πολέμοι πλην όμως “ιθύνοντες” του ένοπλου καταλήγουν ότι “τεκμηρίωνε με αποκαλυπτικό τρόπο την αυθεντική ταυτότητα της πράξης”. Με βάση αυτά και κάποιες άλλες “ζουμερές” παρατηρήσεις, οι “αναρχοΚλουζώ” καταλήγουν πως “δικαιολογείται κάθε επιφύλαξη για τη γνησιότητα της ανάληψης”, αναπαράγοντας ατόφιους τους προβληματισμούς των αστυνομικών συντακτών στα τηλεοπτικά κανάλια. (Σινιάλο).

Πάλι καλά που δεν διαμορφώνει το σύστημα των ΜΜΕ -απέναντι στο οποίο “είμαστε” λάβροι- τις “αναρχικές συνειδήσεις”.

Αυτή όμως, ήταν η τελευταία έκφανση από τις τόσες της τηλεοπτικής συνείδησης που υιοθέτησαν όσοι από την αριστερά και τους αναρχικούς μας επιτέθηκαν, και την οποία τηλεοπτική συνείδηση πρόβαλαν ως κοινωνική και ως συνείδηση του κινήματος.

Στην τηλεοπτική προπαγάνδα δεν οφείλεται εξάλλου και ένα σημαντικό μέρος της προβοκατορολογίας;

Ή η “αποκρουστικότητα της εκτέλεσης” όπως είπαν κάποιοι, λόγω της προβολής του βίντεο που χρυσαυγίτες έδωσαν στη δημοσιότητα για τους δικούς τους λόγους; Μήπως υπάρχουν πολιτικές εκτελέσεις -στην ιστορία του εγχώριου αντάρτικου είχαμε αρκετές τις τελευταίες δεκαετίες- πιο... ουμανιστικές επειδή δεν έτυχε να παιχτούν στην τηλεόραση;

Σχετικά με την προκήρυξη δεν είναι δυνατόν να μείνουμε στο σύνολο των ανεδαφικών και των αστείων τηλεοπτικής προέλευσης προσεγγίσεων, όπως δεν είναι δυνατόν να απαντάμε σε κάθε

γελοιότητα. Θα μείνουμε όμως στην άποψη κάποιων περί "στοχοποίησης μεγάλου μέρους του κοινωνικού συνόλου", όπου εννοούν τους αμετανόητους υποστηρικτές και ψηφοφόρους της ΧΑ, άποψη που "συμπεραίνεται" από την αναφορά της προκήρυξης στους ψηφοφόρους της Χρυσής Αυγής.

Προφανώς για αυτούς που καταγράφουν αυτή τη θέση, θεωρούν αυτούς που ψηφίζουν τη Χ.Α. ως ένα τμήμα της κοινωνίας όπως όλα τα άλλα, το οποίο και προσδοκούν (;) να πάρουν μαζί τους! Τι μεγαλύτερη ανοησία από αυτή;

Γι' αυτούς που έχουν την άποψη ότι κακώς μιλάμε με εχθρικό τρόπο για τους ψηφοφόρους της Χ.Α., η λεγόμενη "κοινωνική απεύθυνση" μάλλον είναι μια σούπα, όπως σούπα είναι και η κοινωνία. Χωρίς ταξικά αλλά και πολιτικά κριτήρια, όλοι σε μια στιγμή είναι πιθανοί σύμμαχοι με την ίδια ευκολία που την άλλη στιγμή όλοι μπορούν να αναχθούν σε πιθανούς εχθρούς. Δεν έχουν αντιληφθεί προφανώς ότι η παγιωμένη θέση κάποιων χιλιάδων στην Ελλάδα να ψηφίζουν Χρυσή Αυγή ακόμα και μετά την δολοφονία Φύσσα, είναι η ρητή ομολογία της ταύτισής τους με το νεοφασιστικό φαινόμενο.

Ή μήπως πιστεύουν πως όλοι αυτοί έχουν αποδεχτεί την θέση των χρυσαυγιτών περί σκευωρίας για τις διώξεις και τις φυλακίσεις των στελεχών τους, ότι πρόκειται για "τα σκοτεινά σχέδια κάποιων ισχυρών παραγόντων εντός και εκτός Ελλάδας για να χτυπήσουν τους πραγματικούς πατριώτες";

Κοιμούνται τον ύπνο του δικαίου αν νομίζουν ότι αυτοί δεν είναι ορκισμένοι εχθροί τους, όπως δεν είναι και ορκισμένοι εχθροί των μεταναστών και των αντιφρονούντων στο καπιταλιστικό σύστημα. Μας αρέσει δεν μας αρέσει αυτή τη στιγμή υπάρχουν κάποιες χιλιάδες στην Ελλάδα που πολιτικά έχουν στρατευτεί στο φασιστικό μέτωπο και αυτούς όσο και να χτυπιέται κάποιος, δεν τους παίρνει μαζί του. Αντιθέτως είναι αυτοί που υπό άλλες συνθήκες με μια Χρυσή Αυγή δυνατή και αλώβητη, θα στήριζαν ή και θα συμμετείχαν ακόμη στην διαδικασία των εκκαθαρίσεων του εσωτερικού εχθρού, θα "ακόνιζαν τις ξιφολόγχες στα πεζοδρόμια" παρ'εα με τους οργανωμένους χρυσαυγίτες. Σε αυτούς ας πάνε οι οπαδοί της "κοινωνικής απεύθυνσης" γενικώς και αορίστως να τους κάνουν πολιτική παρέμβαση.

Για να τελειώνουμε και με αυτές τις ανοησίες. Το να σκιαγραφεί κάποιος τις κοινωνικές και ταξικές συνθήκες στο λόγο του, τις επιπτώσεις των κυβερνητικών πολιτικών και της κρίσης στην κοινωνία, είναι κάτι που προσεγγίζεται με βάση το ταξικό κριτήριο. Το γεγονός ότι πολλοί από αυτούς που πλήττονται από την κρίση είναι εναντίον του, δεν σημαίνει ότι ακυρώνει την ανάλυσή του για τα αποτελέσματα των πολιτικών των εξουσιαστών. Προφανώς, κάποιος έχει μπερδέψει εντελώς την ανάλυση των κοινωνικών συνθηκών και των αποτελεσμάτων της δράσης των εξουσιαστών στην κοινωνία με την κατεύθυνση που μπορεί να έχει η πολιτική παρέμβαση του ανατρεπτικού προτάγματος.

Ναι, αυτοί που εξακολουθούν να ψηφίζουν την Χρυσή Αυγή είναι κοινωνικά αποβράσματα, ασχέτως της ταξικής τους θέσης.

Ναι, δεν είμαστε όλοι οι πληγέντες από την κρίση μαζί ενωμένοι απέναντι στον κοινό εχθρό, το κράτος και τον καπιταλισμό. Και άμα έρθει η ώρα μιας ευρύτερης κοινωνικής αναταραχής ίσως να πρέπει να περάσουμε πάνω και από αυτούς. Παρόλα αυτά η απεύθυνση η δική μας δεν μπορεί παρά να έχει πάντα σαφές ταξικό κριτήριο και προσανατολισμό, αφού και ο απελευθερωτικός αγώνας μόνο ταξικός μπορεί να είναι.

Διαταξική επανάσταση δεν μπορεί να γίνει. Και σε αυτή την απεύθυνση υπάρχουν πολλές χιλιάδες ανθρώπων που έχουν τα αυτιά τους ανοιχτά, και τα μυαλά τους δεν τα έχει κάψει η κρίση ή η φασιστική προπαγάνδα.

ΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΟΛΟΓΟΙ- "ΤΙΜΗΤΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ"

Είπαν κάποιιοι πως επειδή ο α/α χώρος “δεν συνηθίζει ούτε να προβοκατορολογεί ούτε να συνωμοσιολογεί, αποκτά και μεγαλύτερη βαρύτητα η όποια σχετική αναφορά” ενώ βεβαιώνουν(!) πως για τον παραπάνω λόγο η “ερμηνεία της προβοκάτσιας έχει ήδη υπονομεύσει και την πολιτική σοβαρότητα οποιασδήποτε άλλης ενδεχομενικότητας” (Σινιάλο). Ναι, αποκτά μεγαλύτερη βαρύτητα και προβληματίζει η προβοκατορολογία από αυτόν τον χώρο γιατί δείχνει για πρώτη φορά τη σοβαρότητα της πολιτικής και ηθικής έκπτωσης κάποιων.

Ναι, προβληματίζει και θα πρέπει να συνεχίζει να προβληματίζει αυτό το φαινόμενο, γιατί όμοιο του δεν υπάρχει στην ιστορία του α/α χώρου. Ενός χώρου που έχει χρεωθεί κατ' επανάληψη μετά από συγκρούσεις στους δρόμους με τις δυνάμεις καταστολής την κατηγορία του προβοκάτορα. Προβληματίζει στο κατά πόσο μπορούν να συνυπάρχουν πλάι σε άλλους, άτομα ή και ομάδες που έχουν ξεπέσει σε τέτοιο επίπεδο.

Που αποκαλούν “προβοκάτορες”, “πράκτορες”, “δολοφόνους”, “τρομοκράτες” αγωνιστές. Που όσο και αν διαφωνούν με τις επιλογές κάποιων αγωνιστών, δεν αρκούνται στην καταγραφή της διαφωνίας τους, αλλά επιδιώκουν τον πολιτικό διασυρμό και την ηθική απαξίωσή τους μέσω της ταύτισής τους με τις πολιτικές θέσεις, τις αξίες και την ηθική των εξουσιαστών.

Που γίνονται στήριγμα του καθεστώτος στην πολεμική κατά της ένοπλης δράσης.

Που μέσω των ύβρεων κάνουν έμμεσες μεν, σαφείς δε δηλώσεις νομιμοφροσύνης και υποταγής, αποκηρύσσουν την ένοπλη δράση, τη βία κατά των φασιστών και γενικεύουν τις αποκηρύξεις τους για τη βία κατά των εξουσιαστών, τη βία κατά του συστήματος, τη βία για την επανάσταση, τελικά και την ίδια την επανάσταση.

Στην προοπτική να δημιουργηθεί ένα πραγματικό κίνημα ανατρεπτικό, ή έστω στην προοπτική να επιχειρηθεί μια οργάνωση ακόμα και των υπάρχουσών δομών, που μπορεί να μην έχει μεγάλες πολιτικές απαιτήσεις και αξιώσεις από αυτούς που θα το επιχειρήσουν, αλλά σίγουρα θα απαιτεί μια μίνιμουμ βάση συμφωνιών πρώτα απ' όλα σε αξιακό επίπεδο, τι θέση μπορούν να έχουν οι προαναφερθέντες;

Σε ποια βάση κυρίως αξιακή και ηθική μπορεί να βασιστεί μια πολιτική συνύπαρξη με τέτοιες θέσεις; Ή μήπως θα είναι αυτοί που στην τελική θα καθορίσουν με τις σάπιες αντιλήψεις τους το ποιον και τις στοχεύσεις ενός ευρύτερου πολιτικού πειράματος του α/α χώρου διαχέοντας τη σήψη;

Αυτό το κίνημα που στο όνομά του πολλοί μιλούν χωρίς να έχουν ούτε την εγκυρότητα αλλά ούτε και την πολιτική βαρύτητα να το κάνουν και που στο τέλος-τέλος δεν έχουν καν το δικαίωμα, είναι ένα σοβαρότατο ζητούμενο να δημιουργηθεί με πραγματικά ανατρεπτικούς πολιτικούς όρους, ώστε να μπορεί να αλλάξει τόσο τις εσωτερικές συνθήκες στη βάση των αγωνιστών και των αντιστεκόμενων ανθρώπων σήμερα όσο και τις πολιτικές και κοινωνικές συνθήκες ευρύτερα στην κοινωνία.

Γιατί αποτελεί όλο και περισσότερο κοινό τόπο πλέον η πεποίθηση ότι η ανυπαρξία πραγματικού επαναστατικού αναρχικού ή ευρύτερου αντικαπιταλιστικού κινήματος αυτή την περίοδο, ως ένα μεγάλο βαθμό είναι η αιτία της κοινωνικής καθίζησης και της ήττας μέχρι στιγμής, παρά τα τελευταία χρόνια αγώνων (2010-2012) με απεργίες, παλλαϊκά συλλαλητήρια εκατοντάδων χιλιάδων λαού και συγκρούσεις ενάντια στα μνημόνια που έχουν επιβληθεί στη χώρα και που δεν έχουν καταφέρει στο ελάχιστο να φρενάρουν την άνευ προηγουμένου ταξική επίθεση του κεφαλαίου εναντίον του ελληνικού λαού και των μεταναστών που ζουν σε αυτή τη χώρα. Όπως επίσης, η έλλειψη ενός πραγματικού επαναστατικού αναρχικού κινήματος είναι ένας ανάμεσα σε άλλους λόγους και αιτίες που οδήγησε στην ενδυνάμωση των φασιστών της Χρυσής Αυγής.

Όμως η δημιουργία του όπως δείχνουν οι ύστερες πολιτικές καταστάσεις στον χώρο, αναγκαστικά θα περάσει και δια μέσου των υφιστάμενων στερεοτύπων, κάποια από τα οποία ευθύνονται για την ευρύτητα της πολύπλευρης συκοφάντησης της επίθεσης στους φασίστες. Αυτό, όχι γιατί μπορεί να

είναι αντικείμενο ξεκαθαρίσματος η συμφωνία ή η διαφωνία με την επίθεση αυτή, αλλά είναι αντικειμενικώς επιβεβλημένη η τοποθέτηση πάνω στο “δικαίωμα” της προβοκατορολογίας, της ύβρεως, της λασπολόγησης, της συκοφάντησης, με βάση την “διαφορετική πολιτική άποψη”.

Και αν ο “σεβασμός στην διαφορετική πολιτική άποψη” αφήνει χώρο στους προβοκατορολόγους και τους χυδαίους συκοφάντες όπως οι προαναφερθέντες, αλλά αποδέχεται τις βρώμικες επιθέσεις όπως αυτές, των οποίων ζητούμενο είναι η αφαίρεση κάθε σπιθαμής πολιτικού χώρου για ενέργειες όπως αυτή του Ν. Ηρακλείου με τους χειρότερους δυνατούς όρους, τότε ο “σεβασμός στην διαφορετική πολιτική άποψη” αφορά μόνο αυτούς με τους οποίους “κάνουν τα ίδια πράγματα”, τα οποία “πράγματα” και το νόημά τους ποσώς ενδιαφέρει αν βοηθάει ή όχι την επανάσταση.

Γιατί αν υπάρχει κάτι ακόμα που αποκάλυψε η ιστορία αυτή είναι πως ο συγκεντρωτισμός και η αποστροφή προς διαφορετικές επιλογές δράσης -βασικά της ένοπλης δράσης- ξεχειλίζει από ορισμένους. Και το χειρότερο είναι πως αυτή η ιστορία, όπως αποδείξαμε παραπάνω, ανέδειξε σειρά αντεπαναστατικών αντιλήψεων και τάσεων, ενώ ο συγκεντρωτισμός τους στο βαθμό που δεν αντιμετωπιστεί, θα γίνει ένα βαρύτατο ανάχωμα στις όποιες μελλοντικές επαναστατικές διεργασίες.

Και ας λάβουμε υπόψιν μας ότι αν δεν μπει φρένο σε αυτές τις συμπεριφορές, θα επαναληφθούν και μάλιστα, με ακόμα χειρότερους όρους.

Αν τελικά, υπήρχαν κάποιοι που με τη στάση τους έβλαψαν σοβαρά, δυσφήμησαν τον χώρο και που πρόσθεσαν επιπλέον “μουτζούρες” και μάλιστα επικίνδυνες και πολύ σοβαρές, στην υπάρχουσα πολιτική κατάσταση, αλλά και στην προοπτική δημιουργίας ενός κινήματος, αυτοί δεν ήταν οι αγωνιστές των Μαχόμενων Λαϊκών Επαναστατικών Δυνάμεων με την επίθεση στο Ν. Ηράκλειο, αλλά αυτοί που με την πολεμική τους τάχθηκαν πολιτικά πλάι στα πιο αντιδραστικά, τα πιο αντεπαναστατικά στοιχεία αυτού του τόπου, που τάχθηκαν πλάι στο καθεστώς και τους πολιτικούς λακέδες του.

Στην τελική, ας λάβουν υπόψιν τους όλοι αυτοί πως από εδώ και στο εξής κάθε συγκρουσιακή και όχι μόνο ένοπλη πρακτική θα παρουσιάζεται από το καθεστώς ως “προβοκάτσια που θα στρέφεται ενάντια στη χώρα” (κυβέρνηση) ή ακόμα και “ενάντια στους κοινωνικούς αγώνες” (Σύριζα, ΚΚΕ) και σε αυτό έχουν προσφέρει τα μάλα οι “σύντροφοι” προβοκατορολόγοι.

Και μια και ο λόγος περί κινήματος, οφείλουμε να απαντήσουμε και σε μια κριτική που μιλά για το δίλημμα μαζική βία ή ατομική βία χαρακτηρίζοντας την εκτέλεση των δύο νεοναζί ως πράξη ατομικής βίας. Αυτή η άποψη προέρχεται κυρίως από την αριστερά, αλλά μας έκανε μεγάλη είναι αλήθεια “τιμή” να ασχοληθεί μαζί μας και ο πρόσφατα καρατομημένος από το κομματικό ιερατείο του ΚΚΕ συντάκτης του Ριζοσπάστη.

Η έννοια της ατομικής βίας είναι παλιά όσο και η ιστορία του εργατικού κινήματος από την εποχή της Α΄ Διεθνούς. Η έννοια της ατομικής βίας ήταν μια εφεύρεση των μαρξιστών στα τέλη του 19ου αιώνα και έτσι χαρακτήριζαν τις ατομικές ως επί το πλείστον εκτελέσεις βασιλιάδων, προέδρων κρατών που είχαν επιδοθεί οι αναρχικοί στα τέλη του 19ου-αρχές του 20ου αιώνα, τις οποίες τοποθετούσαν αυθαίρετα έξω από το εργατικό κίνημα και ως ενέργειες επιζήμιες για το κίνημα. Τους αγωνιστές δηλαδή, που έδωσαν τη ζωή τους εκτελώντας τυράννους καταλήγοντας στην γκιλοτίνα, στην αγχόνη ή στην γκαρότα, οι μαρξιστές τους κατηγορούσαν ως όργανα της αντίδρασης, ή όπως λέει τώρα ο πρώην συντάκτης του Ριζοσπάστη Μπογιόπουλος για τους εκτελεστές των νεοναζί στο Ν. Ηράκλειο, ως “η άλλη όψη του νομίσματος των ταγμάτων εφόδου”.

Η διαμάχη μαρξιστών-αναρχικών είναι τόσο παλιά όσο και η ύπαρξη του εργατικού κινήματος από την περίοδο της Α΄ Διεθνούς. Οι κατηγορίες για προβοκάτσια, πράκτορες και σκοτεινά κέντρα είναι

τόσο παλιές και ξεκινούν από τότε, όπου στα πλαίσια της Α΄ Διεθνούς οι Μαρξ και Ένγκελς κατηγορούσαν τον Μπακούνιν για να τον εξοστρακίσουν από την Διεθνή ως πράκτορα του τσάρου. Κατηγορούσαν ως πράκτορα του τσάρου αυτόν που συνελήφθη (πριν γίνει αναρχικός) για τη συμμετοχή του στην επανάσταση του 1848 στην Γερμανία και που από το 1849 ως το 1861 πέρασε 2 χρόνια στα φημισμένα μπουντρούμια του φρουρίου Πετροπαυλώφσκ στην Πετρούπολη και τα υπόλοιπα 10 χρόνια εξορία στην Σιβηρία πριν δραπετεύσει.

Για τους Μαρξ και Ένγκελς, μαζικό κίνημα αποτελούσε κυρίως η ίδρυση σοσιαλιστικών κομμάτων που θα συμμετείχαν στο αστικό κοινοβούλιο και είτε θα προσπαθούσαν να καταλάβουν την εξουσία με αυτό τον τρόπο είτε θα πίεζαν για την ψήφιση νόμων προς όφελος της εργατικής τάξης, ενώ οι ένοπλες εξεγέρσεις που ευαγγελιζόταν ο Μπακούνιν και οι αναρχικοί (απόπειρα στην Λυών τον Σεπτέμβρη του 1870, απόπειρα στην Μπολόνια το 1874, Μπενεβένο 1877), ήταν ενέργειες αντικινηματικές!! Το έργο του Μαρξ, Εμφύλιος Πόλεμος στην Γαλλία, που αφορούσε την Παρισινή Κομμούνια ήταν περισσότερο μια καιροσκοπική προσπάθεια να καπελώσει το εγχείρημα της Κομμούνιας -με τέτοιου είδους ένοπλα εγχειρήματα διαφωνούσε- και να το παρουσιάσει ως ενσάρκωση της θεωρίας του περί Δικτατορίας του Προλεταριάτου.

Αργότερα ο Λένιν αν και δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως ορθόδοξος μαρξιστής -αφού επιχείρησε μια επανάσταση σε μια υπανάπτυκτη καθυστερημένη χώρα, σε αντίθεση με την θέση του Μαρξ ότι οι σοσιαλιστικές επαναστάσεις θα ξεσπάσουν στις ανεπτυγμένες χώρες-, υιοθέτησε την ρητορική περί "ατομικής βίας" και δεν δίστασε να καταδικάσει και τον ίδιο του τον αδερφό ο οποίος ήταν μέλος της Ναρότναγια Βόλια και απαγχονίστηκε για απόπειρα εναντίον του τσάρου Αλέξανδρου του Γ΄. Όμως οι πρακτικές των ληστειών που διέπραξαν με τη συγκατάθεση της ηγεσίας μέλη του μπολσεβίκικου κόμματος για την χρηματοδότηση του κόμματος και του αγώνα, όπως ο Στάλιν που την περίοδο εκείνη είχε το ψευδώνυμο Κόμπα, μάλλον θυμίζουν περισσότερο "νετσαγιεφικές" πρακτικές παρά ορθόδοξες μαρξιστικές πρακτικές. Αλλά ο πρώην συντάκτης του Ριζοσπάστη έχει επιλεκτική μνήμη.

Όσο για τους "Ζορό" που επικαλείται ο πρώην συντάκτης του Ριζοσπάστη, που "αφήνει τη χλιδή του αρχοντικού του για να πάρει εκδίκηση για τους δούλους που...διατηρεί στις φυτείες του", εδώ αδικεί και τους ίδιους τους άγιους πατέρες της "μαρξιστικής θρησκείας". Όλα τα ινδάλματά του θα μπορούσαμε να πούμε ότι emπίπτουν κατά κάποιο τρόπο στην θεωρία του περί "Ζορό".

Ο Μαρξ δεν είχε προλεταριακή καταγωγή αλλά μικροαστική, ο Ένγκελς ήταν βιομήχανος και εξακολουθούσε να ήταν βιομήχανος όταν συμμετείχε στην συγγραφή του Κομμουνιστικού Μανιφέστου, οι Λένιν και Τρότσκι ήταν μικροαστικής καταγωγής και ο μοναδικός που είχε φτωχή καταγωγή ήταν ο Στάλιν που ήταν παπαδοπαιδί. Ακόμα και ο Τσε ήταν γόνος μεσοαστικής οικογένειας. Ο μαρξισμός υπήρξε ανέκαθεν η ιδεολογία της "επαναστατικής διάνοησης" (ιντελινγκέντσια), δηλαδή των ατόμων εκείνων που ανήκαν όχι βέβαια στο λαό και στο προλεταριάτο, αλλά στη μεσαία τάξη οι οποίοι έθεσαν τον εαυτό τους στην υπηρεσία του προλεταριάτου και επέλεξαν τη σύγκρουση με το κατεστημένο.

Ας δούμε λίγο την ταξική καταγωγή αυτών των "ατομικιστών τρομοκρατών" για τους οποίους όπως έγραφε ο Ένγκελς στον γραμματέα του ισπανικού σοσιαλιστικού κόμματος Πάμπλο Ιγκλέσιας, "τούτο το πυροτέχνημα των δολοφονιών που δεν έχει κανένα νόημα και αν το καλοκοιτάξεις είναι πληρωμένες και μονταρισμένες από την αστυνομία, δεν μπορεί να μην ανοίξει τα μάτια ακόμα και του αστισμού για τον αληθινό χαρακτήρα αυτής της προπαγάνδας των φρενοβλαβών και βαλτών πρακτόρων".

Ο Σάντο Τζερώνυμο Καζέριο 21 χρονών ο οποίος εκτέλεσε τον πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας Σαντί Καρνώ στην Λυών το 1894, ήταν φούρναρης στο επάγγελμα, γιος μιας φτωχής

χωριάτισσας από την Λομβαρδία.

Ο Αντζιολλίλο, εκτελεστής του Ισπανού πρωθυπουργού Κανόβας ντελ Καστίλιο το 1898, ήταν εργάτης.

Ο Γκαετάνο Μπρέσι, εκτελεστής του Ιταλού βασιλιά Ουμβέρτου του Β΄ το 1900 ήταν εργάτης.

Ο Λέον Τσόλγκοτς, εκτελεστής του προέδρου των ΗΠΑ Ουίλιαμ Μακ Κίνλεϋ το 1901, ήταν εργάτης μετανάστης πολωνικής καταγωγής.

Οι εκτελεστές του Ισπανού πρωθυπουργού Εδουάρδο Ντάτο το 1921, οι Πέντρο Ματέου, Ραμόν Άρκς και Ραμόν Κασανέγιας ήταν εργάτες μεταλλουργοί στο επάγγελμα οργανωμένοι αναρχοσυνδικαλιστές.

Αυτοί ήταν οι "πληρωμένοι πράκτορες" για τους μαρξιστές!!

Για μας, ακόμα και στην περίπτωση κάποιου που έχει αστική καταγωγή αλλά έχει θέσει τον εαυτό του στον αγώνα για την απελευθέρωση των φτωχών, όχι μόνο δεν είναι υποτιμητικό ούτε θεωρούμε κάποιους ως "Ζορό", αλλά είναι και προς τιμήν του γιατί ενώ θα μπορούσε να κάτσει και να απολαύσει τα ταξικά προνόμιά του, αντιθέτως, προδίδει την τάξη από την οποία προέρχεται για να υποστηρίξει τις κατώτερες λαϊκές τάξεις στον αγώνα για κοινωνική απελευθέρωση. Και σε αυτό το επίπεδο σεβόμαστε ακόμα και τον Μαρξ και τους επιγόνους του για τις επιλογές τους, παρά τη σφοδρή αντιπαράθεσή μας με πολλές από τις πολιτικές τους θέσεις.

Όμως ποιο είναι το αριθμητικό κριτήριο που θα καθορίσει τι είναι μαζικό κίνημα; Από πόσους αποτελείται ένα κίνημα για να θεωρείται μαζικό; Και επειδή κατηγορούμαστε για παραχάραξη της ιστορίας αναφερόμενοι στην παράδοση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, θα αναφέρουμε τα εξής:

Ο ΕΛΑΣ ο οποίος στο τέλος της κατοχής ήταν ένας στρατός 50.000 μαχητών, δημιουργήθηκε από την επιμονή κυρίως ενός αγωνιστή, του Άρη Βελουχιώτη, ο οποίος παρά τις επιφυλάξεις της ηγεσίας του ΚΚΕ που ήθελε περισσότερο έναν αγώνα στις πόλεις με μαζικές διαδηλώσεις, δημιούργησε τον αρχικό πυρήνα ενός αντάρτικου στρατού αποτελούμενου από χωρικούς (ταξικά ύποπτους για τους ορθόδοξους μαρξιστές), εμπνεόμενος από τον τρόπο δράσης των ληστών των βουνών.

Ο αρχικός αντάρτικος πυρήνας του ΕΛΑΣ που πρωτοεμφανίστηκε τον Ιούνιο του 1942 στην Δομνίστα της Ευρυτανίας, αποτελείτο από μια ντουζίνα αντάρτες. Αυτή η χούφτα των αγωνιστών είναι μέρος του μαζικού κινήματος ή όχι;

Για να γίνει κάτι μαζικό, προϋποθέτει πρώτα τους λίγους που θα πάρουν την πρωτοβουλία. Για να γίνει ο ΕΛΑΣ ένας στρατός 50000 μαχητών, έπρεπε να υπάρξουν πρώτα αυτοί οι λίγοι που σε αντίθεση με ό,τι πίστευε η κομματική ηγεσία τόλμησε και έκανε την αρχή αυτού που έχει μείνει ως ένα από τα σημαντικότερα αν όχι το σημαντικότερο γεγονός της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας και αυτό είναι υποκρισία να μην το αναγνωρίζει κάποιος και ας μην είναι κομμουνιστής.

Ο αγωνιστής αυτός, ο Βελουχιώτης, στον οποίο οφείλει ο λαός μας το επίτευγμα της δημιουργίας του μαζικού αντάρτικου στρατού, του ΕΛΑΣ, και το ΚΚΕ του οφείλει ακόμα και τις ψήφους που παίρνει μέχρι σήμερα, κατηγορήθηκε στο τέλος ως προβοκάτορας γιατί διαφώνησε με την προδοσία της Βάρκιζας και ήθελε τη συνέχιση του ένοπλου αγώνα εναντίον των Άγγλων. Στον άνθρωπο που το ΚΚΕ όφειλε την δύναμη και την εξουσία που είχε τότε, αφού έδωσε στον κομματικό μηχανισμό την εντολή "ούτε ψωμί, ούτε νερό", τον παρέδωσε ουσιαστικά στους μαχαιροβγάλτες των τότε παρακρατικών φασιστικών συμμοριών για να κοσμήσει το κεφάλι του την κεντρική πλατεία των Τρικάλων.

Η ιστορία του ΚΚΕ είναι γεμάτη από κατηγορίες εναντίον αγωνιστών ως πράκτορες, πουλημένοι, προβοκάτορες, (Πλουμπίδης, Καραγιώργης, Πουλιόπουλος κλπ). Όπως επίσης, η ιστορία του ΚΚΕ είναι γεμάτη από την ύπαρξη πραγματικών πουλημένων οι οποίοι βρίσκονταν κυρίως στην ηγεσία ή

στα ηγετικά κλιμάκια του κόμματος και υπήρξαν καθοδηγούμενοι από την αντίδραση όπως π.χ. από τη μεταξική δικτατορία, όπως τα ηγετικά στελέχη που καθοδηγούσε ο Μανιαδάκης (Τυρίμος, Μιχαηλίδης).

Τότε ο Μανιαδάκης εξέδιδε και πλαστό Ριζοσπάστη. Τους Μαλινόφσκυ καλύτερα ο πρώην συντάκτης του Ριζοσπάστη να τους αναζητήσει στην ιστορία του κόμματος που ανήκει.

Ο ένοπλος αγώνας αποκηρύχτηκε από το διεθνές κομμουνιστικό κίνημα μετά το 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ το 1956 και από τότε προκρίθηκε ο "ειρηνικός" δρόμος προς το σοσιαλισμό και η ειρηνική συνύπαρξη με το καπιταλιστικό μπλοκ.

Από τότε πάγια τακτική των κομμουνιστικών κομμάτων όπως και του ΚΚΕ είναι να λοιδορεί τις ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις ως "προβοκατόρικες" που κινούνται από "σκοτεινά κέντρα".

Το ίδιο έκανε και το ΙΚΚ με τις Ερυθρές Ταξιαρχίες και τις άλλες ένοπλες αριστερές οργανώσεις την δεκαετία του '70. Όμως 40 χρόνια ψεύδους δεν φτάνουν στους παπάδες του ΚΚΕ παρότι έχουν διαψευστεί οι θεωρίες τους για "σκοτεινά κέντρα" κλπ. Από το 2002 και μετά, με τις κατασταλτικές επιθέσεις εναντίον της 17Ν, του Επαναστατικού Αγώνα, τη σύλληψη αγωνιστών για συμμετοχή στον ΕΛΑ, κανείς από όλους όσους φυλακίστηκαν, δεν αποδείχτηκε ότι ήταν εντεταλμένος από κανένα "σκοτεινό κέντρο".

Επρόκειτο για αγωνιστές αριστερούς ή αναρχικούς, κάποιοι εκ των οποίων πήραν την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής τους στις ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις που ανήκαν και υπεράσπισαν την δράση τους δίνοντας τα πάντα στον αγώνα.

Όμως όπως είπαμε 40 χρόνια ψεύδους δεν φτάνουν. Πέρα από την πάγια τακτική του ΚΚΕ να λοιδορεί τις ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις, η επίκληση της διαφωνίας και καταδίκης της ατομικής βίας υπήρξε ανέκαθεν το άλλοθι για την παραίτηση από τον αγώνα για να μην δοθεί πρόσχημα στην κρατική καταστολή.

Έτσι το ΚΚΕ διαφωνούσε με την πρακτική των βομβιστικών ενεργειών ως πράξεις "ατομικής βίας" που έκαναν διάφορες οργανώσεις την περίοδο της χούντας, γιατί το ΚΚΕ δεν ήθελε να δώσει αφορμή στη χούντα για καταστολή.

Αποδεικνυόταν έτσι τι είδους αντίσταση στη χούντα έκανε το ΚΚΕ. Και ας μην ξεχνάμε την προβοκατορολογία του ΚΚΕ για τους καταληψίες του Πολυτεχνείου του 1973.

Επίσης, όσον αφορά το "χρυσανγίτικο" θεώρημα που όπως υποστηρίζεται ότι γράφεται στην προκήρυξή μας ότι "όλα τα πολιτικά κόμματα ανεξαιρέτως υπήρξαν και εξακολουθούν να είναι εντολοδόχοι των Μεγάλων Δυνάμεων", καταλαβαίνουμε ότι ο πρώην συντάκτης του Ριζοσπάστη θα ήθελε να εξαιρέσουμε το ΚΚΕ, όμως η ιστορία τον διαψεύδει οικτρά.

Δεν ήταν αλήθεια ότι το ΚΚΕ ελεγχόταν από την Σοβιετική Ένωση και από τον Στάλιν, αφού το 1931 διόρισε πραξικοπηματικά τον Ζαχαριάδη στην ηγεσία του κόμματος μη λαμβάνοντας υπ' όψιν τις διαδικασίες του ΚΚΕ;

Δεν είναι αλήθεια ότι η Σοβιετική Ένωση δεν αναγνώρισε την κυβέρνηση του βουνού που είχε συγκροτήσει το ΕΑΜ το 1944 στις Κορυσχάδες και αντιθέτως, αναγνώρισε τη μοναρχική κυβέρνηση του Γεωργίου του Β' με πρωθυπουργό τον Γ. Παπανδρέου;

Δεν είναι αλήθεια ότι ακριβώς για αυτό το λόγο, δηλαδή για το γεγονός ότι ο πατερούλης Στάλιν στα πλαίσια του "αντιφασιστικού" αγώνα εναντίον της Γερμανίας, είχε αποδεχτεί την εκχώρηση της Ελλάδας στην Αγγλία με αντάλλαγμα την Ρουμανία και την Πολωνία, ότι ήταν αντίθετος με την κατάληψη της εξουσίας από το ΚΚΕ μετά την απελευθέρωση και γι' αυτό έδωσε στο ΚΚΕ οδηγίες να πάει στον Λίβανο και να συμμετάσχει στην μοναρχική κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου;

Για τον ίδιο λόγο και η σύγκρουση των Δεκεμβριανών κατέληξε στην προδοτική συμφωνία της

Βάρκιζας όπου τα μέλη του ΕΑΜ- ΕΛΑΣ και του ΚΚΕ παραδόθηκαν στη σφαγή των φασιστικών συμμοριών αφού πρώτα οι ηγέτες εξασφάλισαν αμνηστία.

Για τον ίδιο λόγο διαφώνησε η Σοβιετική Ένωση με τον ένοπλο αγώνα του 1946-49. Γιατί είχε αποδεχτεί τη βρετανική κηδεμονία στην Ελλάδα. Η εξάρτηση του ΚΚΕ από την Σοβιετική Ένωση ήταν η αιτία της προδοσίας και της ήττας του λαϊκού κινήματος στην δεκαετία του '40 και η ιστορία δεν ξαναγράφεται ούτε παρερμηνεύεται από του παπάδες του ΚΚΕ.

Παρά την “μεγάλη τιμή” που μας έκανε ο πρώην συντάκτης του Ριζοσπάστη, θα λέγαμε ότι έχυσε πολύ μελάνι αντιγράφοντας τσιτάτα των Μαρξ, Ενγκελς, Λένιν για την καταδίκη της "τρομοκρατίας" δείχνοντας μάλλον μια ανασφάλεια ότι προερχόμαστε από την μαρξιστική αριστερά για να αποδείξει ότι είμαστε ανιστόρητοι.

Τον

διαβεβαιώνουμε ότι δεν ανήκουμε στη μαρξιστική αριστερά, αλλά στους αναρχικούς. Ανήκουμε σε εκείνους που θέλησαν να επιτεθούν τον Οκτώβριο του '11 στη βουλή μαζί με χιλιάδες λαού και συνεπλάκησαν με τα μέλη του ΚΚΕ και της ΚΝΕ τα οποία υπερασπίστηκαν μαζί με τα ΜΑΤ το αστικό κοινοβούλιο που ψήφισε τα μνημόνια και την κατοχή των δανειστών του υπερεθνικού κεφαλαίου,

αποδεικνύοντας ότι το ΚΚΕ είναι στην πραγματικότητα μια δύναμη υπεράσπισης του καπιταλιστικού συστήματος.

Ένα άλλο παράδειγμα όσον αφορά το τι θεωρείται μαζικό κίνημα για να απαντήσουμε στους αναρχοπαπάδες αυτή τη φορά του αντιεξουσιαστικού εναλλακτισμού, είναι η περίπτωση του ισπανικού αναρχικού κινήματος. Η ισπανική επανάσταση του 1936 υπήρξε η πιο βαθιά κοινωνική επανάσταση μέχρι στιγμής της ανθρώπινης ιστορίας και ακόμα τα επιτεύγματα της μαζικής αυτοδιεύθυνσης και αυτοδιαχείρισης εκατομμυρίων αγροτών και εργατών δεν έχουν ακόμα ξεπεραστεί. Για να γίνει αυτή η επανάσταση, χρειάστηκε η ύπαρξη ενός οργανωμένου αναρχικού κινήματος που έδρασε ως πρωτοπορία, το οποίο υπήρχε και δρούσε για 60 χρόνια πριν με πολλούς τρόπους.

Μαχητικές απεργίες, προπαγάνδα, ελευθεριακά σχολεία, ένοπλες ενέργειες (Los Solidarios), ένοπλες εξεγέρσεις (1932-33).

Πότε φτιάχτηκε αυτό το κίνημα το οποίο το 1936 αριθμούσε σχεδόν 2000000 εργάτες και αγρότες οργανωμένους στα αναρχικά συνδικάτα και στην CNT; Η ύπαρξη του ισπανικού αναρχικού κινήματος χρονολογείται από το 1868 όταν ο Μπακούνιν έστειλε τον Ιταλό αναρχικό Τζιουζέπε Φανέλι στην Μαδρίτη για να διαδώσει τις αναρχικές ιδέες. Αυτός συναντήθηκε με κάποιους τυπογράφους οι οποίοι ενστερνίζονταν το αναρχικό ιδεώδες και αποτέλεσαν τον πρώτο πυρήνα του ισπανικού αναρχικού κινήματος και της ισπανικής ομοσπονδίας της Α΄ Διεθνούς που συμφωνούσε με τις ιδέες του Μπακούνιν.

Αυτοί, οι οποίοι ήταν μια χούφτα αγωνιστές ήταν μέρος ενός κινήματος ή όχι; Εκπληρώνουν κάποιο αριθμητικό κριτήριο για το ορισμό του κινήματος ή όχι; Για να υπάρξουν οι χιλιάδες και τα εκατομμύρια αργότερα έπρεπε να υπάρξουν αυτοί οι λίγοι.

Η αντίθεση του μαζικού με το ατομικό είναι περισσότερο μια εφεύρεση με πολιτικές σκοπιμότητες που αποκαλύπτει περισσότερο μια πολεμική, μια αντιπαράθεση όχι με ρεαλιστικά πολιτικά επιχειρήματα, αλλά μια προσπάθεια εξοστρακισμού και επικράτησης μέσα στο κίνημα μέσω της συκοφαντίας και της λάσπης.

Εμείς, παρά το γεγονός ότι δεν θεωρούμε ότι είμαστε το κίνημα ούτε ότι δρούμε εξ' ονόματος κανενός κινήματος το οποίο στην πραγματικότητα δεν υπάρχει και είναι στοίχημα να δημιουργηθεί, έχουμε συμμετάσχει κατά καιρούς σε γεγονότα πιο "μαζικά" και σε επεισόδια στα οποία έχουμε

συμπλακεί με φασίστες με άλλους τρόπους, όχι με όπλα. Και αυτό είναι απάντηση όχι μόνο σε εκείνους τους αριστερούς που προβάλλουν σε αντιδιαστολή την κινηματική βία, αλλά δεν έχουν λερώσει ποτέ τα χέρια τους, είναι απάντηση και σε αυτούς τους αναρχικούς που καταδίκασαν την επίθεσή μας στο Ν. Ηράκλειο και που θεωρούν κίνημα το βούρκο του εναλλακτισμού και της εσωστρέφειας που έχουν βυθιστεί.

Όσον αφορά την επίκληση της ΟΠΛΑ που ξένισε τους "καθαρόαιμους" εναλλακτικούς αναρχικούς, είναι πέρα για πέρα ξεκάθαρο ότι αυτό ήταν ένα πρόσχημα για να αποδείξουν τάχα ότι δεν αυτοπροσδιοριζόμαστε ιδεολογικά και υπάρχει μια πολιτική σύγχυση (Ντουρρούτι και ΟΠΛΑ μαζί).

Η αναφορά στην ΟΠΛΑ ήταν μια ιστορική αναφορά στις παραδόσεις του ελληνικού επαναστατικού κινήματος και επ' ουδενί δεν αποδείκνυε ιδεολογική ταύτιση με την ΟΠΛΑ. Όπως ιστορική αναφορά ήταν και αυτή στην παράδοση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με τα οποία επίσης, δεν θα μπορούσε να υπάρχει ιδεολογική ταύτιση, αλλά ούτε και προσπάθεια μίμησης κάποιων καταστάσεων που ανήκουν σε άλλες εποχές και σε άλλες συνθήκες.

Όμως οι επαναστάτες πάντα έπαιρναν διδάγματα από την ιστορία και από το παρελθόν και αυτό ισχύει φυσικά, και για την περίπτωση αναφοράς στο αναρχικό κίνημα και ιδιαίτερα στο ισπανικό αναρχικό κίνημα.

Εδώ στην Ελλάδα δεν είχαμε αναρχική παράδοση ούτε αναρχικό κίνημα στο μεσοπόλεμο, αλλά και μετά τον πόλεμο όπως υπήρξε σε άλλες χώρες (Γαλλία, Ισπανία, Λατινική Αμερική). Παρότι υπήρξαν αναρχικές ομάδες με αξιόλογη δράση στα τέλη του 19ου αιώνα και στις αρχές του 20ου στην Πάτρα, τον Πύργο, την Αθήνα, τον Βόλο πολύ πριν την ίδρυση του ΚΚΕ το 1918 -τότε λεγόταν ΣΕΚΕ-, αυτές οι ομάδες εξαφανίστηκαν και δεν άφησαν καμιά παράδοση στο λαϊκό κίνημα που δημιουργήθηκε το επόμενο διάστημα.

Στην Ελλάδα όταν μιλάμε για το παρελθόν, για το εργατικό και επαναστατικό κίνημα, μιλάμε για το κομμουνιστικής προελεύσεως επαναστατικό κίνημα και κυρίως για το ΚΚΕ. Θέλουμε δεν θέλουμε, συμφωνούμε ή διαφωνούμε, αυτό είναι ένα αντικειμενικά ιστορικό γεγονός και δεν αλλάζει. Το γεγονός ότι το ΚΚΕ υπήρξε μετά το 1931 ένα κόμμα εξολοκλήρου ελεγχόμενο από τον Στάλιν και την Κομιντέρν, είναι ένα αναμφισβήτητο γεγονός. Το γεγονός ότι η Εθνική Αντίσταση, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ήταν ελεγχόμενο από το σταλινικό ΚΚΕ είναι επίσης ένα αναμφισβήτητο γεγονός, όπως το ίδιο ισχύει και για τον Δημοκρατικό Στρατό.

Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι όσοι συμμετείχαν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όσοι συμμετείχαν στην ΕΠΟΝ, όσοι υπήρξαν αντάρτες, όσοι πολέμησαν τους Ιταλούς, την Βέρμαχτ, τους προδότες, τους χίτες, τους ταγματσαφλίτες και τους γερμανοτσολιάδες, όσοι συμμετείχαν στην επανάσταση του 1946-49 ότι ήταν σταλινικοί. Πολλοί δεν ήταν καν αριστεροί. Ο πολιτικός φορέας που ηγεμόνευσε στο λαϊκό και επαναστατικό κίνημα εκείνης της εποχής ήταν το σταλινικό ΚΚΕ.

Το γεγονός ότι δεν είμαστε μαρξιστές αλλά αναρχικοί, δεν σημαίνει ότι για λόγους ιδεολογικής καθαρότητας θα πετάξουμε στα σκουπίδια της ιστορίας μια ολόκληρη γενιά που πολέμησε τον φασισμό με τα όπλα, που πέρασε δια πυρός και σιδήρου στα εκτελεστικά αποσπάσματα, στις φυλακές, στην Μακρόνησο και στα ξερονήσια μόνο και μόνο γιατί βρισκόταν κάτω από τις εντολές των σταλινικών.

Δεν θα πετάξουμε στα σκουπίδια της ιστορίας μια ολόκληρη γενιά που την γενναιότητά της δεν μπορεί όχι να την φτάσει, ούτε να την διανοηθεί η θρασυδειλία αυτών των ξεφτιλισμένων που λένε ότι είναι αναρχικοί, που θεωρούν την εκτέλεση των δύο νεοναζί από τις Μαχόμενες Λαϊκές Επαναστατικές Δυνάμεις ως προβοκάτσια και ως πράξη σκοτεινή.

Και επειδή η ΟΠΛΑ είναι ένα ζήτημα ταμπού αφού επρόκειτο για μια οργάνωση που έχει εκκαθαρίσει με εντολές της σταλινικής ηγεσίας αρχαιομαρξιστές, τροτσκιστές και κάποιους

αναρχικούς, έχουμε να πούμε το εξής: Όσοι ήταν μέλη της ΟΠΛΑ ήταν και μέλη του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ στην Αθήνα και στην Θεσσαλονίκη και γίνονταν και κοινές αντάρτικες επιχειρήσεις.

Πολλοί λανθασμένα εξοβελίζουν την ΟΠΛΑ σαν να μην είναι τμήμα του ΕΑΜ, σαν να μην είναι τμήμα του τότε λαϊκού και επαναστατικού κινήματος. Παρά τα εγκλήματα αυτά, των εκκαθαρίσεων των αριστερών αντιπάλων της σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ, η δράση της ΟΠΛΑ αφορούσε την εκτέλεση προδοτών και εχθρών του λαού, εχθρών του αντιστασιακού κινήματος του ΕΑΜ, μελών της Χ, μελών των ταγμάτων ασφαλείας και ανδρών της Ειδικής Ασφάλειας, ενός μηχανισμού που είχε φτιάξει ο Μανιαδάκης υπουργός Ασφαλείας του Μεταξά, μηχανισμό που επανίδρυσε η κατοχική κυβέρνηση Ράλλη το 1943 μαζί με τα τάγματα ασφαλείας για την καταπολέμηση του κομμουνισμού και του ΕΑΜικού κινήματος. Και αυτό το κομμάτι της δράσης της ΟΠΛΑ είναι ένα ιστορικά αντικειμενικό γεγονός και αυτό επικαλεστήκαμε.

Η ΟΠΛΑ ήταν η πρώτη οργάνωση αντάρτικου πόλης στην Ελλάδα και από τις πρώτες παγκοσμίως με δράση στην Αθήνα, την Θεσσαλονίκη και αλλού και ως τέτοια, ως μέρος του λαϊκού επαναστατικού κινήματος εκείνης της εποχής μνημονεύεται.

Η ιστορική αναφορά στις παραδόσεις του λαϊκού και επαναστατικού κινήματος δεν σημαίνει ιδεολογική ή άλλου είδους ταύτιση. Το ίδιο ισχύει και σε άλλες περιπτώσεις -τηρουμένων των αναλογιών-, όπως στην περίπτωση εκείνων των Ισπανών αναρχικών που έγιναν υπουργοί στην κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου του Λάργκο Καμπαλέρο και που συνεργάστηκαν με τους σταλινικούς σφαγείς της ισπανικής επανάστασης.